

(SF) og Majbrit Berlau (EL) m.fl. har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af forretningsordenen for Folketinget. (Nedsættelse af et Ligestillingsudvalg). (Beslutningsforslag nr. B 83).

Medlemmer af Folketinget Per Clausen (EL) m.fl. har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til udenrigsministeren:

»Vil ministeren redegøre for, i hvilket omfang IØ's investeringer i svinefarme i Østeuropa har ført til de ønskede forbedringer i miljøet og været med til at sikre fødevarer sikkerhed og sundhed i så vel Østeuropa som i Danmark, samt hvilke effekter IØ's investeringer har haft på beskæftigelse og erhvervsstruktur i så vel Polen som Danmark?«
(Forespørgsel nr. F 35).

Medlemmer af Folketinget Helle Thorning-Schmidt m.fl. har meddelt mig, at de ønsker at tage følgende forespørgsel til statsministeren tilbage:

»Hvad kan statsministeren oplyse om regeringens vurdering af og opfølgning på Velfærdskommissionens rapport?«
(Forespørgsel nr. F 25).

Forespørgslen er hermed bortfaldet.

Den første sag på dagsordenen var:
1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 31:
Forespørgsel til statsministeren [om at forebygge fremtidens velfærdsudgifter].
Af Ole Sohn (SF) m.fl.
(Forespørgslen anmeldt 21/2 2006).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:
2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 32:

Forespørgsel til integrationsministeren [om den internationale konkurrence om højt kvalificeret arbejdskraft].

Af Elsebeth Gerner Nielsen (RV) m.fl.
(Forespørgslen anmeldt 21/2 2006).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:
3) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 33:

Forespørgsel til økonomi- og erhvervsministeren [om EU-servicedirektivet].

Af Rune Lund (EL) m.fl.
(Forespørgslen anmeldt 21/2 2006).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Forespørgsel nr. F 24:

Forespørgsel til integrationsministeren:

»Hvilke oplysninger kan ministeren give om tilblivelse af og indholdet i de seneste retningslinjer vedrørende tildeling af dansk indfødsret?«

Af Simon Emil Ammitzbøll (RV), Marianne Jelved (RV) og Elsebeth Gerner Nielsen (RV).
(Forespørgslen anmeldt 10/1 2006. Fremme af forespørgslen vedtaget 13/1 2006).

Formanden:

Jeg skal gøre opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse vil blive udsat til tirsdag den 28. februar 2006.

Begrundelse

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Regeringen og Dansk Folkeparti indgik en ny indfødsretsaf tale kort før jul. Da en sådan aftale har karakter af et såkaldt skuffecirkulære og ikke af en egentlig lov, har aftalen ikke været til realitetsbehandling i Folketinget, og derfor synes jeg sammen med andre, at det mest fornuftige er at få debatten herind i salen, ligesom tilfældet ville have været, hvis det havde været et hvert andet område.

Den nye aftale om indfødsret, altså reglerne om tildeling af dansk statsborgerskab, strammer gevaldigt op på de krav, der stilles til ansøgere om dansk statsborgerskab, men det har været svært at få svar på, hvorfor det er sket, hvordan de nye regler i det hele taget er blevet til, og hvad de væsentligste elementer er. Der tales meget om sammenhængskraften i det danske samfund, om dialog og om gensidig respekt, men var de forhold inde i overvejelserne, da man indgik aftalen?

Kl. 10.05

Rehabiliterings- og Forskningscenteret for Torturofre var inviteret til dialog med Indfødsretsudvalget om, hvordan der kunne laves nogle nye retningslinjer for, hvordan dokumentationen skulle være for ansøgere, der søgte dispensation på baggrund af posttraumatiske stresssyndromer. Rehabiliteringscenteret kom med et meget gennemarbejdet oplæg, men har det overhovedet været med i forhandlingerne? For at få svar på dette spørgsmål og for at få debatten her i Folketingssalen i stedet for på et ministerkontor ønsker forespørgerne at høre, hvilke oplysninger ministeren kan give om tilblivelsen og indholdet af de seneste retningslinjer vedrørende tildeling af dansk indfødsret.

Besvarelse

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Først vil jeg sige, at jeg synes, det er glimrende, at vi kan få anledning til at drøfte de krav, der skal stilles til de borgere i det danske samfund, som ønsker at opnå dansk statsborgerskab.

Det er rigtigt, at fremgangsmåden er lidt anderledes end på andre områder, fordi det netop ikke sker ved lov, men ved et cirkulære – ikke et skuffecirkulære, for det ligger ikke bare i en skuffe. Det bliver brugt aktivt hver dag til at til-

dele statsborgerskab til folk, der opfylder kravene.

Tilblivelsen synes jeg sådan set har været rimelig åben i løbet af efteråret. Der har været viden om, at der har været drøftelser i gang, og jeg har haft en række sonderinger, som i december måned mundede ud i en aftale mellem regeringspartierne og Dansk Folkeparti. Denne aftale ændrer de eksisterende og tilføjer nye krav til at opnå dansk indfødsret.

Når hr. Simon Emil Ammitzbøll spørger, om sammenhængskraften har været med i billedet, vil jeg svare, at det har den faktisk. Det handler jo netop om, at når vi tildeler dansk statsborgerskab, stiller vi nogle krav om, at man er aktiv i det danske samfund, at man kan det danske sprog, og at man kender dansk kultur, dansk historie og danske samfundsforhold, som netop er nogle elementer, der er med til at sikre sammenhængskraften i det danske samfund.

Det var ønsket om at revurdere de krav, som tidligere har været stillet, der lå bag ændringerne af reglerne. Vi ønskede at signalere helt klart, hvor stor betydning vi tillægger det at kunne tale, læse og forstå dansk samt evnen og viljen til at begå sig i det danske samfund.

Ansøgere om indfødsret kan optages på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, som det hedder, såfremt de øvrige betingelser er opfyldt efter som udgangspunkt 9 års uafbrudt ophold i Danmark. Det må formodes, at ansøgeren i denne periode har gjort en aktiv indsats for at blive en del af det danske samfund.

Som en af betingelserne for meddelelse af indfødsret stilles der krav om dokumentation for en ansøgers dansk kundskaber, og kravene til ansøgerens dansk kundskaber er efter de nye retningslinjer skærpet fra bestået prøve i dansk 2 til bestået prøve i dansk 3. Skærpelsen medfører en styrket fokus på dansk historie, dansk kultur og danske samfundsforhold i danskuddannelse 3, undervisningen i dansk historie gøres obligatorisk, og der bliver lagt yderligere vægt på dansk kultur. Ændringen medfører også en skærpelse af kravene til den mundtlige del af prøve i dansk 3 gennem målrettet fokus på centrale historiske, kulturelle og samfundsmæssige forhold i Danmark.

Kl. 10.10

Når vi byder en udlænding velkommen til Danmark, tilbyder vi den pågældende 3 års gratis danskundervisning, uanset hvilket opholdsgrundlag han eller hun får. Det er en indledende danskundervisning på forskellige niveauer, alt

afhængigt af hvilken uddannelsesbaggrund man har med i bagagen. Men jeg synes en gang imellem, der opstår nogle misforståelser og bliver sagt: Jamen hvis man ikke har bestået prøven i dansk 3 efter 3 år, kan man vel nærmest ikke få dansk statsborgerskab. Jeg vil gerne understrege, at man kan få dansk statsborgerskab efter 9 års ophold i Danmark, og det vil altså sige, at man har yderligere 6 år til at lære det danske sprog, og det kan man gøre på mange måder. Der er mange muligheder for at lære det danske sprog her i Danmark, langt de fleste af dem ganske gratis, og man har jo også mulighed for at tilegne sig det danske sprog ved at være aktiv på det danske arbejdsmarked.

Vi har også tilpasset mulighederne for dispensation fra danskkravet til den praksis, der faktisk har udviklet sig i Indfødsretsudvalget. Det betyder, at kun i helt særlige tilfælde, hvor der er tale om fysisk eller psykisk sygdom af meget alvorlig karakter, forelægges det Indfødsretsudvalget, om der kan dispenseres fra kravet om dansk kundskaber. Det præciseres endvidere i retningslinjerne, at de forhold, der kan begrunde, at spørgsmålet om dispensation forelægges Folketingets Indfødsretsudvalg, skal være dokumenteret af en erklæring fra en person med lægefaglig baggrund.

I Danmark er det sådan, at kompetencen til at beslutte, hvem der kan optages på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, er tillagt Folketinget. Det er altså et flertal i Folketinget, der i overensstemmelse med grundlovens § 44 har fastlagt de retningslinjer, som Integrationsministeriet administrerer efter. At kompetencen til at beslutte, hvem der optages på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, er tillagt Folketinget, betyder, at en dispensationsbestemmelse som den, der fremgik af de tidligere gældende retningslinjer, var åben for fortolkning af det til enhver tid værende flertal i Indfødsretsudvalget, og som en naturlig følge heraf har praksis afspejlet denne fortolkning.

Inden for det seneste år har Indfødsretsudvalgets praksis vist, at der kun i helt særlige tilfælde blev meddelt dispensation fra kravet om dansk kundskaber til ansøgere med PTSD. Det var under forhandlingerne om den nye aftale afgørende, at de nye retningslinjer kom til at give et retvisende billede af gældende praksis, fordi det er vigtigt at sikre, at der ikke bliver givet ansøgere forhåbninger om en ikkeeksisterende mulighed for dispensation. Folketingets flertal kunne vælge at beslutte, at der slet ikke skulle

være mulighed for dispensation fra kravet om dansk kundskaber, men har altså valgt at lade en mulighed stå åben.

I en note til bestemmelsen, som er meget objektiv og snævert afgrænset, er der anført eksempler på sygdomme af en så alvorlig karakter, at Integrationsministeriets Indfødsretskontor forudsættes at forelægge sagerne for udvalget. Der står også i noten, at Indfødsretskontoret forudsættes at meddele afslag til ansøgere, som lider af PTSD, også selv om tilstanden er kronisk, men lad mig understrege, at det ikke betyder, at folk, der er ramt af PTSD, ikke kan få dispensation. Men der kræves altså lidt mere end netop det.

Jeg vil gerne understrege, at ansøgere, som er udelukket fra at få deres ansøgning forelagt Indfødsretsudvalget med henblik på dispensation fra danskkravet, fordi de ikke lider af en fysisk eller psykisk sygdom af tilstrækkelig alvorlig karakter og derfor meddeles afslag på ansøgning om indfødsret, hverken mister deres opholdsgrundlag eller deres mulighed for at oppebære sociale ydelser. Et afslag på ansøgning om indfødsret vil heller ikke på anden måde kunne ændre de pågældendes retsstilling i Danmark.

Der er i aftalen som noget nyt indført et krav om, at ansøgeren skal dokumentere kendskab til danske samfundsforhold, dansk kultur og dansk historie ved at bestå en særlig indfødsretsprøve. Det nærmere indhold af prøven er endnu ikke fastlagt, men emnerne for prøven er dansk historie, danske samfundsforhold, geografi og befolkning samt livet som samfundsborger i Danmark. Der skal aflægges en skriftlig prøve. Prøven forventes at være færdigudarbejdet ved udgangen af 2006, og den forventes afholdt første gang omkring årsskiftet 2006/07.

Kl. 10.15

Regeringen og det flertal, der står bag aftalen, synes, at det er et helt rimeligt krav at stille, at man viser kendskab til dansk historie, dansk kultur og danske samfundsforhold, når man ønsker at skifte sit hidtidige statsborgerskab ud med nu i fremtiden at være dansk statsborger.

Som noget nyt i aftalen om indfødsret stilles der nu også et krav om selvforsørgelse. Det betyder, at det er en yderligere betingelse for optagelse på lovforslag om indfødsret, at ansøgeren ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller efter integrationsloven.

Videre er det en betingelse, at ansøgeren i forbindelse med fremsættelse af et lovforslag om indfødsretsmeddelelse ikke i de seneste 5 år har

modtaget offentlig hjælp efter de førnævnte love i en periode på sammenlagt mere end 1 år. Ansøgeren skal altså have været selvforsørgende i en periode på 4 ud af 5 år.

Selvforsørgelseskravet stilles til alle ansøgere og er ufravigeligt. Jeg vil ikke afvise, at kravet om selvforsørgelse kan udskyde tidspunktet for, hvornår en ansøger kan meddeles indfødsret, men kravet udelukker som sådan ikke en bestemt gruppe ansøgere. Eksempelvis vil personer, der modtager SU, fortidspension, folkepension eller forsørges af ægtefællen, opfylde selvforsørgelseskravet.

Hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, vil heller ikke være til hinder for at opfylde selvforsørgelseskravet. Kravet om, at ansøgeren kan klare sig selv og også herigennem har vist en vilje til at blive godt integreret i det danske samfund, finder regeringen at være et rimeligt krav.

Retningslinjernes bestemmelser om kriminalitet indeholder et nyt krav om, at ansøgere om indfødsret skal erklære ikke at have gjort sig skyldige i forbrydelser omfattet af straffelovens kapitler 12 og 13 om forbrydelser mod statens sikkerhed. For at sige det ligeud: Personer, der har forbrudt sig mod statens sikkerhed, ønsker vi ikke som danske statsborgere.

Der er derfor også indføjet en bestemmelse om, at ansøgere idømt en ubetinget frihedsstraf på 60 dage eller derover for overtrædelse af straffelovens kapitler 12 og 13 udelukkes fra opnåelse af indfødsret. En ubetinget frihedsstraf på op til 60 dage for overtrædelse af straffelovens kapitler 12 og 13 vil herefter være til hinder for optagelse på et lovforslag om indfødsretsmeddelelse i 12 år fra straffens udståelse.

Endvidere er kravet om, hvornår en idømt ubetinget frihedsstraf generelt skal medføre udelukkelse fra opnåelse af indfødsret, skærpet fra 1 år og 6 måneder til 2 år. Baggrunden for at ændre og stramme op på retningslinjernes bestemmelser om kriminalitet har dels været den øgede fokus på bekæmpelse af terror, som der generelt er enighed om at tage afstand fra, dels har det været et ønske fra forhandlingsparternes side at signalere, at ansøgere, der har begået så alvorlige forbrydelser, at de er idømt en ubetinget frihedsstraf i 1 år og 6 måneder eller derover, ikke skal have mulighed for at blive danske statsborgere.

Lad mig til sidst igen understrege, at en person, som ikke opnår indfødsret på grund af

manglende opfyldelse af kravet om danskkundskaber, manglende opfyldelse af forsørgelseskravet eller kriminalitet, fortsat vil have en tidsubegrænset tilladelse til at opholde sig her i landet og nyde præcis de samme sociale rettigheder som danske statsborgere. Et afslag vil på ingen måde kunne ændre ansøgerens retsstilling i Danmark.

Formanden:

Der er bedt om korte bemærkninger, og jeg skal gøre opmærksom på, at korte bemærkninger får man først, når forhandlingen er begyndt. Integrationsministeren får chancen for at komme på talerstolen igen, og så bliver der mulighed for korte bemærkninger.

Vi går nu til forhandling, og det er først ordføreren for forespørgerne, hr. Simon Emil Ammitzbøll, der har ordet.

Forhandling

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Først tak for redegørelsen fra ministeren. Der er mange ting i denne sag, og der er ikke meget af det faktuelle, som vi kan være uenige om. Derfor vil jeg alene holde mig til de punkter, der har været diskussion om, og ikke til hverken terror- eller kriminalitetskravene, da vi sådan set fra radikal side kan bakke op om regeringens synspunkter på det område.

Kl. 10.20

Hovedpunkterne i aftalen er at stramme kravene til ansøgernes danskkundskaber, et nyt krav om selvforsørgelse i 4 ud af 5 år i årene op til ansøgningen og endelig den såkaldte indfødsretsprøve eller danskhedstest, om man vil. Hertil kommer, at dispensationsmulighederne indskrænkes betragteligt, da mennesker, der eksempelvis som følge af tortur lider af granatshok, ikke længere automatisk har ret til at få behandlet en dispensationsansøgning.

I Det Radikale Venstre er vi et reformvenligt parti. Vi er altid parat til at drøfte, hvordan man kan øge incitamenterne til, at folk kommer i beskæftigelse, men jeg må altså tage afstand fra, at borgerrettigheder skal bruges som et instrument i beskæftigelsespolitikken.

Det er helt grundlæggende, at borgerne i en demokratisk retsstat udstyres med de samme rettigheder. Vi skal ikke tilbage til tidligere tiders politik, hvor folk på understøttelse fik frataget stemmeretten. Regeringens politik ruller

den demokratiske udvikling baglæns og vil medføre, at der er store grupper i det danske samfund, der holdes uden for demokratiet.

Helt grotesk bliver det dog først, når regeringen kræver, at nye medborgere i integrationskontrakten – det er selvfølgelig noget lidt andet – skal skrive under på, at de vil tage del i demokratiet, samtidig med at man på indfødsretsområdet opstiller nye forhindringer for at opnå stemmeret. De to ting hænger ganske enkelt ikke sammen.

Indfødsretsprøven eller danskhedstesten har vi det også svært med. Selvfølgelig er det godt, at nye statsborgere kender til det samfund, som de er en del af. Hvis det alene var formålet, kunne man have indført mere undervisning i danske forhold i kombination med undervisning i dansk eller under integrationsforløbet. Man valgte testen.

Jeg har svært ved at se, hvad den skal bruges til ud over at være en frasorteringsmekanisme, for er det virkelig nødvendigt at kunne årstalle for reformationen, årstallet for Frederik VIII's tiltrædelse, eller hvad vi nu kan komme i tanke om af spørgsmål? Hvor mange af os, der er født som danske statsborgere, kan huske, om reformationen var i 1488, 1536 eller 1566? Og vil det i øvrigt gøre os til bedre danskere, hvis vi ved det, end hvis vi ikke ved det?

Danskrøven er også blevet strammet op fra danskprøve 2 til danskprøve 3. Det siger ministeren og flertallet ikke er noget problem. Det er 8. klasses niveau, siges der. Men en række eksperter siger noget andet, og det er jo stærkt problematisk, hvis det kun er dem med studenterhue, der kan blive danske. Der er ikke nogen uddannelser, der er finere end andre, eller nogen mennesker, der er finere end andre.

Kravene om, at man skal kunne dansk for at blive dansk statsborger, skal være der. Men kravene skal have et realistisk niveau. På DR1 Magasinet Søndag i denne uge lod de en klasse på 20 fra teknisk skole tage testen, ganske almindelige unge mennesker, der er i gang med en håndværkeruddannelse. 5 ud af 15 kunne ikke bestå den prøve, som man mener at nytillkomne skal kunne for at kunne dansk. Det er jo ikke rimeligt, at niveauet er så højt.

Nok om det, for det værste ved aftalen er dog, når vi kommer til torturofrene. Med denne aftale har Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti udelukket torturofre med posttraumatisk stressyndrom fra at få dispensation. Vi taler om folk, der har overlevet de mest ræd-

somme fangekældre i verdens værste diktaturstater, folk, som brændende ønsker at blive danske, men som nu har fået deres diagnose på en særlig negativ liste. Torturofre, der alene lider af posttraumatisk stressyndrom vil ikke kunne få dispensation. Det vil ikke engang komme på udvalgte spor til en realitetsbehandling.

Baggrunden er, at flertallet var træt af at se mange lægeerklæringer med posttraumatisk stressyndrom, men hvorfor straffe torturofrene, fordi politikerne er sure på lægerne? Er torturofrene ikke blevet straffet nok i forvejen?

Kl. 10.25

En løsning havde været en procedure for ansøgere med et posttraumatisk stressyndrom, som var anderledes, som var ny, og vi var jo i gang med en dialog med Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofre. Men den dialog har åbenbart ikke været medtaget i de forhandlinger, som Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti har ført om en ny aftale.

Der mangler to linjer, må jeg sige dem?

Formanden:

Ja.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Statsministeren er næsten berømt for at sige, at der ikke er noget at komme efter. Men i denne sag er der noget at komme efter. Jeg synes ikke, det er en aftale, som flertallet kan være stolt af.

Formanden:

Tak til hr. Simon Emil Ammitzbøll. Så er det fru Britta Schall Holberg som ordfører.

Britta Schall Holberg (V):

I Venstre er vi tilfredse med den aftale om dansk statsborgerskab, som vi indgik i efteråret. Aftalen følger op på den praksis, som et stort flertal, Socialdemokratiet, regeringen og Dansk Folkeparti, har fulgt siden sidste folketingsvalg. Vi har det sidste år haft et godt og konstruktivt samarbejde med Socialdemokratiet om praksis i det daglige arbejde i Indfødsretsudvalget. Derfor var vi også meget kede af og forundrede over, at Socialdemokratiet ikke ville være med i aftalen, og det beklager jeg stadig stærkt.

Der er tre elementer i aftalen, som jeg gerne vil fremhæve. For det første skal man for at blive dansk statsborger have bevist, at man virkelig ønsker at sætte noget ind på at blive statsborger her. Vi lægger meget stor vægt på, at det betyder, at man har aflagt prøve på, at man kan tale

dansk, og at man har kendskab til vores lands kultur og historie. Jeg skal i parentes sige, at der ikke er tale om studentereksamensniveau.

For det andet skal man have vist, at man er selvforsørgende.

Endelig indeholder aftalen for det tredje skærpede krav til eller udelukkelse fra at søge dansk statsborgerskab, hvis man har begået kriminalitet.

Vi vil gerne fra Venstres side med aftalen markere, dels at vi anser det at opnå dansk statsborgerskab og få de rettigheder og pligter, som følger med, som noget vigtigt, dels vil vi også gerne markere, at vi har tillid til, at de mennesker, der søger dansk statsborgerskab, har vilje til og et ønske om at leve og arbejde som en del af det danske samfund, hvis pligter og rettigheder de får del i med statsborgerskabet.

Men det udelukker jo ikke, at man, hvis man ikke har dansk statsborgerskab, da indgår i den demokratiske proces her i landet. Man kan jo deltage i alle mulige former. Man kan bl.a. stemme til kommunalvalg, og man kan være med i den demokratiske proces i øvrigt.

Denne grundlæggende tankegang er også basis for, at vi varmt har støttet det velkommen som dansk statsborger-arrangement, der skal holdes for fremtiden her i Folketinget med velkomst af Folketingets formand. Der er nemlig anledning til at markere, at de, der får dansk statsborgerskab, har sat noget særligt ind på at nå deres mål.

Men naturligvis skal der også, når vi har skærpet kravene, være mulighed for, at mennesker, der har ganske særlige og alvorlige vanskeligheder ved at kunne klare de kriterier, der giver umiddelbar adgang til dansk statsborgerskab, også kan søge om dispensation fra de normale regler. Denne mulighed er derfor også en del af aftalen.

Jeg kan i den forbindelse orientere om, at vi behandler ca. 50 ansøgninger af denne art om ugen.

I forløbet er jeg blevet klar over, at nogle har den opfattelse, at hvis et menneske har ubegrænset opholdstilladelse, som man jo skal have for at få dansk indfødsret, og alligevel ikke får dansk indfødsret, så vil den pågældende blive smidt ud, eller der vil ske vedkommende noget andet. Jeg vil gerne understrege, at et menneske, der har opholdstilladelse, men ikke opnår dansk statsborgerskab, ikke bliver smidt hjem og i øvrigt overhovedet ikke fortaber sine muligheder eller sine rettigheder til sociale ydelser, til læge-

hjælp, til sygehusbehandling eller til andre af vore danske velfærdsgoder. Det danske statsborgerskab betyder alene, at man i tilgift til disse ting har stemmeret til Folketinget, kan blive valgt til Folketinget og få dansk pas.

Kl. 10.30

Men det er vigtigt at sige, at den, der ikke opnår dansk statsborgerskab i første forsøg, ikke bør tro, at den mulighed nu er lukket for altid. Der vil altid være mulighed for at forbedre sine sprogkundskaber osv., sådan at man kan søge igen.

I Venstre støtter vi som sagt den indgåede aftale. Vi synes, det er en god og rigtig aftale, der følger op på den praksis, vi har lagt i Indfødsretsudvalget siden folketingsvalget, ligesom den kompletterer de intentioner, der ligger i den integrationslovgivning, som behandles i Folketinget i øjeblikket.

Formanden:

Der er seks, der har bedt om korte bemærkninger til ordføreren. Jeg nævner lige for en ordens skyld rækkefølgen: fru Elsebeth Gerner Nielsen, hr. Kamal Qureshi, hr. Simon Emil Ammitzbøll, hr. Morten Østergaard, hr. Jørgen Arbo-Bæhr og hr. John Dyrby. Først er det fru Elsebeth Gerner Nielsen.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

En af de sætninger, der har brændt sig ind i min bevidsthed og, tror jeg, også ind i mange danskeres bevidsthed, var, da fru Britta Schall Holberg på tv forleden aften sagde:

Må jeg ikke godt have lov til at sige, at fordi man er blevet brændt med et strygejern, ærlig talt, så skal det jo ikke kunne afføde et dansk statsborgerskab.

Jeg synes ikke, at fru Britta Schall Holberg fik forklaret sig helt på tv om det her forhold, og derfor vil jeg bede ordføreren om at redegøre for sine synspunkter i forhold til netop den her situation.

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Jeg skal da ikke nægte, at det var en bemærkning, der sagt sådan i 7 minutters duel måske også var noget, som jeg bagefter tænkte om nu var så kloget og rigtigt, så jeg vil i den forbindelse gerne beklage udtrykket. Men jeg vil godt fortælle om indholdet.

Det var for at sige, at hvis man får en diagnose, der hedder PTSD, så er det en meget vid diagnose. Den giver ikke i sig selv, heller ikke i aftalen her, basis for at få dansk statsborgerskab. Der skal, om jeg så må sige, mere til end at få diagnosen PTSD. Det er det, der blev udtrykt, men jeg erkender, at det gik lige hurtigt nok på det tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Vi kan jo alle sammen komme til at fortale os, så jeg er glad for, at ordføreren gør opmærksom på, at det måske ikke var den mest heldige måde at udtale sig på, men det rører trods alt ikke ved indholdet. Det er jo også det, ordføreren gør opmærksom på, og derfor er mit næste spørgsmål: Er der overhovedet ikke nogen i Venstre, og er der ikke noget i ordførerens verdenssyn i det hele taget, der ligesom kunne tale for at ændre synspunkt på det her område?

Vi taler om de mest sårbare mennesker overhovedet, mennesker, der har været hængt op i deres arme i dagevis; mennesker, der er blevet pisket; mennesker, der er blevet brændt med strygejern, og alle mulige andre rædsler; mennesker, der simpelt hen er så syge, at det er umuligt for dem at lære noget, herunder dansk.

Mener ordføreren da ikke, at det ville være hensigtsmæssigt, at Danmark som et civiliseret land sagde til disse mennesker: Selvfølgelig kan I få mulighed for at blive fuldgyldige borgere og dermed få den danske stats beskyttelse?

Det er jo det, det handler om. I det øjeblik man er dansk statsborger, så har man den danske stats beskyttelse, og for mennesker, der har været udsat for disse rædsler, da er det helt afgørende. I fremtiden vil det blive sådan, at mennesker, der har været udsat for tortur, og som ikke får dansk statsborgerskab, kan udvises, hvis de begår nogle kriminelle handlinger, måske fordi de er psykisk syge.

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Det sidste ville undre mig: at man, hvis man søger til Danmark for at komme i sikkerhed, så overvejer eller gør et eller andet, som udsætter en for at blive udsendt igen. Jeg har meget svært ved at forstå, at det skulle være meningen med at søge asyl eller hjælp i Danmark. Jeg kunne snarere forestille mig, at man søgte hertil for netop at være i det danske samfund af ganske andre grunde.

Må jeg så sige, at den beskyttelse, der ligger i det danske statsborgerskab, jo netop er grunden til, at både ministeren og jeg har understreget kraftigt, at fordi man ikke får dansk statsborgerskab, er der jo ikke tale om, at man så sendes ud herfra. Man har ikke mindre retssikkerhed af ikke at få sit danske statsborgerskab. Statsborgerskabet betyder alene, at man er valgbar til Folketinget, at man har mulighed for at vælge til Folketinget, og at man får et dansk pas.

Kl. 10.35

Det, at man har en diagnose på PTSD, udelukker ikke, at man kan få dispensation. Det er kun graden af, hvad skal vi sige, det voldsomme traume, der kan komme af det, som kan gøre, at man bliver udelukket fra at få dansk statsborgerskab eller rettere sagt at søge dispensation.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg kvitterer for, at ordføreren her nævner, at tingene måske gik lidt stærkt nok i forhold til udtryksformen i debatten på tv, men for ikke at tro, at det kun er os, der synes, at det her om torturofrene er for langt ude, så vil jeg da gerne citere ministerens egen kollega, hr. Bertel Haarder, den tidligere integrationsminister, som havde en reaktion, da Dansk Folkeparti første gang i 2002 under forhandlingerne bad om netop at få frataget torturofrene dispensationsmuligheden.

Da sagde hr. Bertel Haarder til hr. Jesper Langballe: Man skulle fandeme ikke tro, du var præst. Undskyld, jeg bander, men det er et citat fra ministeren. Det var Venstres tidligere ministers reaktion på, at Dansk Folkeparti overhovedet foreslog at få frataget dispensationsmuligheden for torturofrene. Det var hans reaktion.

Og så er det, som om det siden hen er Dansk Folkeparti, der har sat sig på ministerstolen i den her regering, hvad angår indfødsret, og det ikke længere er Venstre.

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Nu er det ikke Dansk Folkeparti, der står her, det er mig, og hvad undervisningsministeren måtte have talt med Dansk Folkeparti om i en tidligere samling, hvor jeg ikke deltog som ordfører, kan jeg ikke rigtig tage stilling til.

Det, jeg kan tage stilling til, er, hvad jeg selv synes, og hvad jeg i øvrigt taler for på Venstres vegne. Jeg vil gerne understrege, at PTSD er en diagnose, som danskere, kernerlandske, hvis jeg nu må have lov at udtrykke mig på den måde,

også kan få, hvis de kommer ud for en eller anden situation, som er traumatisk.

Det er altså vigtigt at understrege, at det ikke kun er torturofre, der kan få den diagnose. Og så vil vi herinde kunne vide, at sådan en diagnose er det også muligt at leve med eller komme over eller, havde jeg nær sagt, absorbere, have i sin rygrad. Man bærer selvfølgelig altid det, man har været ude for, med sig, men det betyder jo ikke, at man lever i en stationær situation.

Det er vigtigt at sige, og jeg vil bare have lov til at sige, at der er tre af de mennesker, som vi har nægtet dispensation i Integrationsudvalget, som senere har taget danskprøve 2 og derfor nu er på det kommende lovforslag. Det må give stof til eftertanke.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Selvfulgelig kan man argumentere for, at lige præcis den gruppe ikke skal kunne få dispensation, og det var selvfølgelig også det, Dansk Folkeparti gjorde, dengang de havde deres første forhandling med regeringspartierne i 2002. Hr. Jesper Langballe sagde dengang:

Jeg synes ikke, det er nogen kvalifikation for en vælger, at man er psykisk syg.

Det sagde hr. Jesper Langballe dengang med direkte adresse til personer med posttraumatisk stresssyndrom, hvortil Bertel Haarder udbrød: Man skulle fandeme ikke tro, du var præst. Så var den sag uddebatteret.

Så de argumenter har vi jo hele tiden haft fra Dansk Folkepartis side. Vi har hele tiden hørt de argumenter fra Dansk Folkeparti: at det jo er med hensyn til dem, der har det kroniske posttraumatiske stresssyndrom, at forskellen er.

Hvis fru Britta Schall Holberg og jeg bliver udsat for et trafikuheld, så kan vi lide af et posttraumatisk stresssyndrom, men det vedvarer ikke. Det aftager efter noget tid.

Det, der er pointen her, er jo, at de her personer er i en kronisk tilstand, hvor de konstant oplever de her ting, og som de derfor af fagkundskaben vurderes til ikke at kunne komme over. Så argumenterne har vi haft fra Dansk Folkeparti hele tiden; problemet er bare, at det er sørgeligt, at Venstre har overtaget Dansk Folkepartis argumentation i forhold til torturofrene.

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Jeg synes, det er lidt vanskeligt for mig at stå her og diskutere med hr. Kamal Qureshi om noget,

som Dansk Folkeparti har sagt. Det bliver jeg altså nødt til at sige undskyld for, det kan jeg ikke. Jeg skal gerne svare på spørgsmål til mig, men spørgsmål til Dansk Folkeparti vil jeg trykt overlade det til Dansk Folkeparti at svare på.

Kl. 10.40

Så vil jeg gerne rette den misforståelse, som også ministeren gav udtryk for. Jeg sagde, at vi sad og behandlede 50 ansøgninger om ugen, det er temmelig mange. Prøv at gange med, hvor mange uger der er i året. Det er stadig væk muligt for mennesker med PTSD at søge om dispensation. Det, der er tale om her, er, at de ikke får det automatisk, fordi de har fået en diagnose, der hedder PTSD. Der skal mere til end som så, det er det, aftalen går ud på.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg går ikke ud fra, at det er med vilje, at den røde lampe, der siger, at taletiden ophører, lyser.

Jeg vil selvfølgelig stille spørgsmål til ordføreren om Venstres holdning. Jeg kan forstå, at med hensyn til folketingsmedlemmers besvær opvejet imod torturofres ønske om dansk statsborgerskab har besværet for os, der sidder i Indfødsretsudvalget, åbenbart vejet tungest. Men er det ikke rigtigt, at med den aftale, der er lavet nu, kan folk, der kronisk og som det eneste lider af posttraumatisk stresssyndrom, ikke få behandlet deres dispensationsansøgning?

Før i tiden kunne de få behandlet en dispensationsansøgning, men de var ikke garanteret at få et statsborgerskab. Nu har de ikke engang muligheden for at komme på vores spor. Er det ikke korrekt forstået?

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Jeg forstod ikke bemærkningen om besværet, det må jeg indrømme; den bliver hr. Simon Emil Ammitzbøll nødt til at forklare mig. Jeg mener ikke, denne aftale har talt noget om nogen form for besvær.

Med hensyn til at give mulighed for dispensation er det rigtigt, at hvis man har PTSD og det er diagnosen, så kan man ikke umiddelbart komme på lovforslaget. Det er rigtigt. Og det er, fordi PTSD ikke er en, hvad skal vi sige, entydig diagnose. Men der står, som hr. Simon Emil Ammitzbøll bedre end nogen ved, i aftalen, at hvis der er tale om ganske svære psykiske eller andre lidelser, så er der mulighed for at få en dispensa-

tion, og dermed ser Indfødsretsudvalget ansøgningen.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg synes, det er en fantastisk ordekvilibrisme, som ordføreren udfolder fra Folketingets talerstol.

Er det sådan, som jeg siger? Ja eller nej? Hvis man lider af posttraumatisk stressyndrom, også kaldet granatchok, som det eneste, altså som er det psykiske problem, man har, der gør, at man ikke kan læse dansk, er der så overhovedet en mulighed for at komme på Indfødsretsudvalgets bord for en realitetsbehandling?

Min påstand vil være, at svaret er nej, for det er jo rigtigt, som der bliver sagt, nemlig at der står, at man kan få mulighed for at få behandlet sin dispensationsansøgning, hvis man har stærke psykiske problemer, men der er jo netop, som ministeren også sagde, i en note nævnt, at det ikke gælder, hvis man alene lider af posttraumatisk stressyndrom.

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Jamen det sidste er jo korrekt. Det var nøjagtigt det, jeg sagde før: Der skal mere til end en almindelig diagnose på PTSD, bl.a. graden af de psykiske problemer, som er i følgeskab med diagnosen. Så sådan er svaret til det.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg kan forstå, at fru Britta Schall Holberg mener, at der er almindelige diagnoser, og så er der alvorlige diagnoser, hvor PTSD er i kategorien en almindelig diagnose, og så er der andre diagnoser, som har en anden vægt.

Jeg kunne godt tænke mig at vide: Når man nu har siddet i al sin visdom i Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti og regnet ud, hvilke diagnoser der er almindelige diagnoser, som man ikke skal kunne give dispensation for, og hvilke diagnoser der er sådan alvorlige diagnoser, er det så sket på baggrund af en politisk vurdering, eller er det sket på baggrund af en lægefaglig vurdering?

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Som det vil vides, så ligger der selvfølgelig en lægelig udtalelse til grund for de dispensationsansøgninger, vi ser.

Kl. 10.45

Jeg bliver nødt til at sige, at der altså er forskel på diagnoser. Jeg er ikke læge, men en diagnose for en sygdom kan være en almindelig diagnose, hvis man kan tale om det, af noget så alvorligt som PTSD. Og så er der dem, hvor traumerne er af en sådan karakter, at det kan give anledning til, at der kan blive tale om en dispensation. Det er svaret til det, så vidt jeg kan se.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg er fuldstændig enig med fru Britta Schall Holberg i, at det er en meget besynderlig kategorisering at tale om almindelige diagnoser. Men nu var det jo sådan set fru Britta Schall Holberg, der introducerede begrebet i et tidligere svar.

Vi har tidligere under et samråd fået at vide fra integrationsministeren, at der her er tale om en politisk vurdering af diagnoserne. Og så er det, jeg gerne vil spørge fru Britta Schall Holberg for det første: Er fru Britta Schall Holberg enig med ministeren i, at man her har foretaget en politisk vurdering af diagnoser på et sundhedsfagligt felt?

For det andet: Kan fru Britta Schall Holberg bekræfte, at vi i Integrationsudvalget har modtaget 1.625 danske lægers protest over, at man på den måde underkender lægevidenskaben, fordi PTSD ikke er nogen almindelig diagnose, som dermed adskiller sig fra alle mulige andre, men en velanskrevet, internationalt underbygget, velgennemarbejdet og gennemforsket diagnose ligesom alle mulige andre? Det, der sker her, er et nybrud, fordi man vælger at gå ind og politisk vurdere, hvilke diagnoser der er vigtige, og dermed tilsidesætter et lægefagligt skøn. Det er det, der rent faktisk sker i forbindelse med den her aftale.

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Jeg kan ikke rigtig lide, at der bliver sagt, at et politisk skøn, navnlig i denne her sag, skulle være noget odiøst.

Indfødsretsudvalget foretager selvfølgelig også sine vurderinger ud fra politiske hensyn, naturligvis. Og det indebærer også almindelige menneskelige hensyn til familiens situation i al almindelighed, gør jeg opmærksom på.

Må jeg godt gøre opmærksom på i anledning af disse spørgsmål om lægeerklæringer og alle

disse læger, der har protesteret, at vi faktisk i Indfødsretsudvalget har sagt nej til dispensation til tre, som ansøgte med en diagnose, der hed PTSD, hvor lægerne havde skrevet, at disse mennesker ikke ansås at kunne tage en danskprøve 2.

Jeg gør bare opmærksom på, at tre, er vi vidende om efterfølgende, efter at vi havde sagt nej, er blevet er taget op på lovforslaget, fordi de har bestået danskprøve 2. Det er da interessant og må give stof til eftertanke, at her har lægerne sagt, at de ikke vil være i stand til at tage en danskprøve 2, og det kunne de så alligevel.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg anerkender jo fuldstændig, at flertallet i Indfødsretsudvalget og flertallet her i Folketinget, Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti, suverænt bestemmer, hvem der skal have dispensation til at få dansk statsborgerskab. Det er en politisk vurdering.

Det, der er mit ærinde, er at få fru Britta Schall Holberg til at sige, hvad det egentlig er for en politisk vurdering, man laver, når det her flertal bestemmer, at torturofre, som på baggrund af deres tortur har fået en alvorlig psykisk lidelse, PTSD, og derfor ikke er i stand til at opfylde danskkravene, ikke skal have dispensation.

Er det ikke korrekt, at det, man har bestemt direkte i denne her indfødsretsaf tale, er, at torturofre, der som følge af torturen har PTSD og ikke kan opnå de tilstrækkelige dansk kundskaber, ikke skal kunne få dansk statsborgerskab efter det her flertals mening?

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Se, hvis nu vi havde været meget kyniske, så havde vi lavet en aftale, der sagde, at for at opnå dansk statsborgerskab, skal man bestå danskprøve 3. Det er der meget mening i, fordi for at kunne følge med i, hvad der sker i det danske samfund, skal man selvfølgelig kunne tale sproget og kunne forstå, hvad der sker omkring en. Vi kunne også forlange, at man skulle være selvforsørgende, og det var så det. Det ville egentlig være rimeligt og ordentligt.

Kl. 10.50

Men fordi vi nu ikke er kyniske, har vi sagt, at der i ganske særlige tilfælde skal være mulighed for, at man kan få en dispensation. Og nu ender det med i debatten, at det skal være dispensati-

onsmuligheden, der bliver problemet. Det synes jeg egentlig er utrolig interessant. Der vil være mulighed for, og så gentager jeg, mennesker, der har en diagnose, som f.eks. kan være PTSD, og har nogle problemer ud over det, som giver dem en overordentlig vanskelighed i dagligdagen, til at få en dispensation, fordi vi i Indfødsretsudvalget har denne humanistiske opfattelse af tingene, at vi siger, at vi til trods for reglerne giver en mulighed for dispensation. Jeg kan ikke forstå, hvorfor det skal være dispensationen, der er problemet. Det synes jeg faktisk er urimeligt.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg synes, det er forbavsende klart, når fru Britta Schall Holberg på den måde gør opmærksom på, hvor langt kynismen kan gå. For hvad er det egentlig, vi diskuterer? Vi diskuterer, at der er en bestemt gruppe mennesker, der opholder sig i Danmark, som man vil afholde fra at blive danske statsborgere, som man vil afholde fra at få mulighed for at deltage i den demokratiske proces, der hedder valg til Folketinget. En bestemt gruppe mennesker.

Det var jo sådan i gamle dage, at der var udvidede krav til selvforsørgelse for alle. Det er det, som man bl.a. er ved at indføre nu for en bestemt gruppe borgere i det her land, nemlig dem, der er kommet hertil som flygtninge og indvandrere.

Det er vel ikke så underligt, at denne her aftale medvirker til at skabe den modsætning, som bl.a. fru Britta Schall Holbergs parti er med til at opbygge mellem dem, der er kommet hertil som flygtninge og indvandrere, og dem, der er indfødte danskere. Er det virkelig den kynisme, som fru Britta Schall Holberg gerne vil hen til?

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Jeg synes altså, det er utrolig interessant at skulle stå og høre på her, at den mulighed, vi giver for at få dispensation fra en aftale, vi i øvrigt har lavet, er den, det hele skal dreje sig om. Det kan jeg simpelt hen ikke forstå. Inde i mit hoved og i Folketingets hoved må det dog være sådan, at en dispensationsmulighed er at udvide muligheden for at få dansk indfødsret.

Så vil jeg sige, at den demokratiske proces kan man jo udmærket følge med i og deltage i i Danmark, selv om man ikke har dansk statsborgerskab. Som jeg sagde, kan man deltage i skolebestyrelser, man kan deltage i børnehavesty-

relser og i alle mulige demokratiske fora her i landet uden at have dansk statsborgerskab.

Og så kan jeg altså ikke nære mig for at sige til hr. Jørgen Arbo-Bæhr, som taler så varmt for disse mennesker og for arbejdet i Integrationsudvalget, at jeg synes, det ville være så utrolig rart, om vi så hr. Arbo-Bæhr noget mere i Indfødsretsudvalget, for der ville der være anledning til at komme med alle disse hjertevarme betragtninger. Men hr. Arbo-Bæhr er meget ofte ikke til stede. Jeg tror, jeg kun har set hr. Arbo-Bæhr to gange.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jeg vil godt starte med at takke for det fromme ønske om, at Socialdemokratiet havde været med i aftalen. Jeg kan måske så ærgre mig lidt over, at fru Britta Schall Holberg ikke havde større indflydelse på hele forhandlingsforløbet, for sandt at sige var vi inviteret til en kop kaffe hos ministeren en halv time, og det var så, hvad der kom ud af den suppe.

Jeg vil godt spørge helt konkret til Venstres holdning til det forslag, der jo var fra RCT, Rehabiliteringscentret for Torturofre, der kom i slutningen af november. Hvordan stiller Venstre sig til det forslag? Og kan man ikke undre sig over, at det forslag fra RCT ikke var med som en del af den aftale, der blev indgået mellem regeringen og Dansk Folkeparti i december 2005?

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Jeg vil sige, at jo, jeg synes, det var et interessant fremmøde i udvalget, og vi har også drøftet det, som ordføreren vil vide, i udvalget.

Jeg noterede mig en interessant ting i forbindelse med besøget og den efterfølgende debat. Det var, at dette torturcenter faktisk er meget stærkt kritisk over for en række af de PTSD-diagnoser, som gives. Det var faktisk det, der var interessant for mig at lytte til, nemlig at man havde et meget, om jeg så må sige, ædrueligt forhold til den diagnose, som ellers her ophidser forsamlingen ganske alvorligt. Så jo, jeg synes, det var et interessant besøg.

Jeg kan ikke svare for, hvorfor det ikke var inde i drøftelserne i forbindelse med aftalen, det må jeg indrømme. Men det er jo i hvert fald ikke udtryk for en afvisning af synspunkterne.

Kl. 10.55

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jeg synes, det var et interessant svar, for jeg er enig et langt stykke hen ad vejen. Men så virker det jo som en besynderlig logik, at et fornuftigt forslag fra de mennesker i verden, der formentlig ved mest om det her område, et særdeles fremkommeligt forslag, fører til, at man i december indgår en aftale, hvor man fuldstændig udelukker PTSD, for informationen fra RCT var jo netop, at PTSD er en selvstændig diagnose, en enkeltstående diagnose. Og hvis man siger, at svær grad af PTSD jo kan beskrives som alt muligt andet også, så lægger man jo op til, at lægerne i virkeligheden skal gå lidt ud i en gråzone, og det synes jeg ikke er interessant.

Så er det ikke en besynderlig logik, at man så ikke tager forslaget fra de mennesker, der ved allermost i hele verden, og inkorporerer det som en del af aftalen.

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Jeg ved ikke, om synspunkterne, hvis man udtrykker interesse for dem og lytter interesseret til dem, så skal indgå som en del i aftalen. Det behøver de jo ikke nødvendigvis at gøre, de kan jo indgå som en del af de drøftelser, man har i udvalget i al almindelighed.

Men jeg noterer mig altså også, at de netop havde det nuancerede synspunkt på denne diagnose, som vi har forsøgt at sætte streg under i aftalen netop ved at sige, at fordi man har den diagnose, så berettiger det ikke i sig selv til at få et dansk statsborgerskab. Men der kan dog være specielle tilfælde, hvor vi vil sige, at her vil vi alligevel give et dansk statsborgerskab, fordi der er så væsentlige psykiske problemer, at det berettiger til det.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Hr. Kamal Qureshi fremførte en episode fra Integrationsministeriet i maj 2002, hvor han hævdede, at Bertel Haarder dér havde afvist spørgsmålet om posttraumatisk stresssyndrom.

Må jeg sige som en, der selv var til stede – det var hr. Kamal Qureshi ikke – at det er en fuldstændig misforståelse af, hvad der foregik. Der var tale – det er fuldstændig rigtigt – om muligheden for at dispensere fra krav til indfødsret, og det kom til at handle bl.a. om hjerneskadede, hvor Bertel Haarders hjerneskadede søn ganske tydeligt spillede en stor rolle for ministerens op-

hidselse, og der var det, at han fremkom med det udsagn, han kom med. Det har altså ikke nødvendigvis med posttraumatisk stresssyndrom at gøre, det var noget ganske andet.

Jeg vil lige gøre opmærksom på, at i aftalens § 24, stk. 4, er netop hjerneskade nævnt som en af de faktorer, der kan berettige til dispensation.

Så på alle måder er det en misforståelse, og jeg vil spørge for at slutte med et spørgsmål: Er fru Britta Schall Holberg ikke enig med mig i, at man skal være lidt forsigtig med at anføre noget, man ikke kender til?

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Jeg tror, det var det, jeg antydede over for hr. Arbo-Bæhr før, at det altid er godt at være til stede i de drøftelser, man også refererer, så det er vi enige om.

I øvrigt er jeg enig med hr. Søren Krarup i, at hjerneskade jo er en ting, som er nævnt her sammen med et par enkelte andre sygdomme, som er specificeret ud her, hvoraf man kan se, at der er tale om ganske særlige alvorlige tilfælde, men der kan altså også rummes de torturofre, som vi taler om her.

Formanden:

Tak til fru Britta Schall Holberg. Så går vi videre i ordførerrækken med hr. John Dyrby som ordfører.

John Dyrby (S):

Hele forløbet i den her sag og aftalen om dansk indfødsret mellem regeringen og Dansk Folkeparti synes jeg jo nok har været en anelse underlig. Og det har den jo været, fordi der er tale om et cirkulære.

Normalt når man har et lovforslag, så laver man et udkast til et lovforslag, der så bliver sendt i høring hos relevante og kompetente parter, og det sker slet ikke i den her sag. I den her sag laver man en aftale bag lukkede døre, som man bagefter offentliggør, og så kan folk, der ellers har interesse for området, jo lave et hørings-svar eller høringslignende svar, hvis de ellers har lyst til det. Det er der heldigvis mange der har gjort, men det forhindrer jo fuldstændig, at man får den drøftelse og den debat om den her aftale, som der retteligt burde være.

Der skal ikke lægges skjul på, at der jo er en del enighed om væsentlige dele af aftalen, det kan vi ikke blive uenige om, men der er altså også dele, som vi synes er problematiske. Det

har været nævnt før, at det gælder dansktesten. Når jeg hører fra vores folk ude på sprogcentre, så mener de faktisk, at det er noget af en katastrofe, at man går fra danskprøve 2 til danskprøve 3, og det var jo sådan noget fra fagfolk, man kunne have fået med, hvis der havde været en høringslignende proces.

Kl. 11.00

Det samme gælder i øvrigt kundskabstesten. Jeg vil godt sige klart, at det er betænkeligt, at man skal kende nogle specielle årstal i danmarkshistorien, kongerækken, eller hvad det kunne være. Det er altså ikke det, der er relevant, der er jo andre ting, der er væsentlig mere relevante såsom demokratiet i Danmark, ytringsfriheden osv. osv.

Det samme gælder i øvrigt også diagnosen PTSD. Det fremgår jo klart af aftalen, at PTSD som selvstændig diagnose – og det er en selvstændig diagnose – ikke kan give anledning til dispensation. Det fremgår også af svaret fra ministeren på de spørgsmål, der har været stillet, at det er en politisk beslutning, og det finder jeg ærlig talt bekymrende.

Alt i alt må man sige, at den aftale, der er indgået mellem regeringen og Dansk Folkeparti, altså er en ommer, og derfor har Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, SF og Enhedslisten sammen et forslag til vedtagelse, og det vil jeg gerne læse op:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget anerkender, at indfødsretten er et væsentligt og effektivt element i integrationspolitikken.

Alle uanset indtægtsforhold skal kunne få til-delt dansk indfødsret.

Det er vigtigt, at kravene om kendskab til det danske sprog sættes på et realistisk niveau for, hvad ansøgeren skal kunne for at begå sig i det danske samfund.

Reglerne for tildeling af indfødsret bør ikke stille krav om kendskab til Danmark og dansk historie, som ikke har reel betydning for den kommende statsborgers mulighed at fungere i det danske demokrati.

Der skal tages hensyn til ansøgere, der eksempelvis som følge af tortur ikke har mulighed for at tilegne sig væsentlige dele af det danske sprog. Derfor skal der stadig være mulighed for dispensation for ansøgere, der lider af posttrau-

matisk stressyndrom og som følge heraf har væsentlige indlæringsvanskeligheder.

Folketinget opfordrer regeringen til, at der udføres nye regler for tildeling af dansk indfødsret med et bredt udsnit af Folketingets partier.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 43).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg synes, det er interessant, at det fremgår af vedtagelsesforslaget, at kendskab til Danmarks historie er fuldstændig uvedkommende i forhold til forvaltningen af demokratiet. Jeg vil nok sige, at det er en historieløshedens norm, som, hvis man overførte den på folkeskolen, ville være fuldstændig katastrofal.

Men det, jeg egentlig vil sige, er, at jeg vil korrigere hr. John Dyrby, når han siger, at der er tale om et cirkulære, der er blevet til bag lukkede døre.

Vi bruger ganske vist i daglig tale – hvorfor aner jeg ikke – ordet kontorcirkulære. Det er et fuldstændig fjollet ord, for det er jo ikke noget cirkulære. Det er jo simpelt hen en politisk aftale, hvor de lovgivere eller lovgiverrepræsentanter, der har til opgave at tildele statsborgerskaber, simpelt hen bare – flertallet – har lavet en politisk aftale, som overhovedet ikke forpligter mindretallet; den forpligter ikke andre end de partier, der er med i aftalen.

Derfor vil jeg sige, at det altså er misvisende at tale om et cirkulære. Der er simpelt hen bare tale om en aftale, som samtidig af praktiske grunde er et signal til Indfødsretskontoret om, hvordan man skal sortere ansøgningerne.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jeg synes, det er lidt besynderligt, hvad hr. Jesper Langballe siger om cirkulæret. Det hedder jo et cirkulære, det er helt formelt, men nu hedder det sig så, at det ikke er et cirkulære, det er i virkeligheden en aftale, som ikke forpligter andre.

Men hr. Jesper Langballe må jo give mig ret i, at et politisk parti, der sidder i Folketinget, har en forpligtelse til at forsøge at ændre de ting, man synes er forkerte, og de ting, man synes er urimelige.

Kl. 11.05

Det kan vel ikke komme bag på hr. Jesper Langballe, at vi forsøger at tage de ting op, der er problematiske i den her aftale, og forsøger at få lavet dem om. Det er jo ethvert politisk partis rettighed og vel egentlig også forpligtelse.

Ganske kort omkring historie: Det, vi lægger op til, er jo ikke, at der ikke skal være noget historie. Det, vi lægger op til, er, at den historie, der skal være en del af undervisningen i danskundskaberne, relaterer sig til den brug, som den konkrete ansøger, den, der får undervisning i dansk, har for historieundervisning. Det synes jeg er meget mere målrettet og meget mere brugbart.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jamen for at kunne bruge historien aktuelt – og det vil jo sige at vide noget om dansk tankesæt, og hvordan det er blevet til – for at kunne agere på den aktuelle demokratiske scene i Danmark skal der et vist elementært kendskab til, især når man kommer udefra og ikke har fået det ind med modermælken så at sige.

Men jeg vil sige, at hr. John Dyrby naturligvis har fuldstændig ret i, at når man synes, der er noget galt, så skal man da protestere mod det. Det siger jeg overhovedet ikke noget til. Jeg vil bare nævne over for hr. John Dyrby, som jeg ellers kender som en ordfører, der normalt er saglig og ved, hvad han taler om, at betegnelsen cirkulære altså er forkert, for det er ikke et cirkulære.

Man har givet det sådan et kælenavn, man kalder det kontorcirkulæret, og det er jo en tåbelig betegnelse. Det her er ikke andet end en politisk aftale, der forpligter flertallet i Indfødsretsudvalget, det vil sige flertallet i Folketinget.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Nu skal det jo ikke være en strid om ord; jeg kan godt følge hr. Jesper Langballe i det, han siger. Men det understreger jo netop min pointe med, at i og med at det er en politisk aftale, så afskærer man sig selv fuldstændig fra de høringsliggende svar, der måtte komme ind; det, som fagfolk kan byde ind med ved at sige: Hør, der er I altså lige på kanten her, der er I lige ude på et skråplan af den og den årsag.

Det har man fuldstændig afskåret sig fra i den her sag. Så det synes jeg bare i virkeligheden understreger min pointe.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg reagerer bare på, at hr. Jesper Langballe siger, at det her er et cirkulære eller en politisk aftale, hvad man nu vælger at kalde det, og at det ikke forpligter et mindretal, men at det forpligter de partier, der har været med til at forme cirkulæret.

Nu var hr. Dyrby jo ikke til stede i sidste samling, men der var virkeligheden faktisk sådan, at på trods af at det var Dansk Folkeparti, der havde indgået den politiske aftale med regeringen i den forrige folketingssamling, så var det faktisk Socialdemokraterne, De Radikale og SF, der skulle stemme for indfødsretslovgivningen hver gang, fordi Dansk Folkeparti ikke fulgte det, som hr. Jesper Langballe siger om, at et cirkulære forpligter, nemlig at stemme for den politiske aftale, man havde indgået med regeringen.

Så på trods af at hr. Jesper Langballe siger, at et cirkulære jo kun forpligter det politiske flertal, der har udformet cirkulæret, så var Dansk Folkeparti tilsyneladende ikke forpligtet af det, i hvert fald følte de sig ikke forpligtet til at stemme for de indfødsretsforslag, der var et resultat af det cirkulære, man havde lavet sammen med regeringen, og som så gjorde, at vi andre blev nødt til at skabe et sikkerhedsnet under regeringen og under dem, der blev tildelt statsborgerskab.

Det var bare en oplysning, som jeg synes var væsentlig at få frem under den her diskussion.

Formanden:

Det var jo mere en kommentar til hr. Jesper Langballe, men nu får ordføreren mulighed for at kommentere og svare.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jeg betragter det som et underliggende spørgsmål, om jeg ikke var enig i det, og det er jeg.

Det er fuldstændig rigtigt, at den gamle aftale fra 2002 jo i virkeligheden også var mellem regeringen og Dansk Folkeparti, og der valgte Dansk Folkeparti jo at stå af den aftale på et tidspunkt, og så måtte de øvrige partier i øvrigt bakke op om den behandling, der var af sagerne i Indfødsretsudvalget.

Så udlægningen er fuldstændig korrekt.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg vil blot have hr. John Dyrby til at hjælpe mig med at få kortlagt, hvordan den her aftale er blevet indgået på et niveau, som jeg i hvert fald mener er meget, meget kritisabelt.

I november måned havde vi jo et besøg i Indfødsretsudvalget af nogle repræsentanter fra Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofre, som fremlagde problemerne om PTSD-ofre. Indfødsretsudvalget bestilte i forlængelse af dette et stykke papir fra RCT, hvor man kunne få præciseret lidt bedre, hvordan torturofre, der led af PTSD, rent faktisk kunne få indfødsret, på baggrund af at man udviklede nogle ideer til, at det skulle præciseres, hvem der kunne få dispensation, og hvem der ikke kunne.

Kl. 11.10

Papiret fra RCT kom. Det blev dog aldrig behandlet i Indfødsretsudvalget, fordi aftalepartierne i stedet for indgik en aftale, som fuldstændig afskrev PTSD-ofre fra at få indfødsret.

Er det ikke en korrekt fremstilling af, hvordan det er foregået, og illustrerer det måske på den måde ikke meget godt, hvordan den her aftale er en underløbning af den almindelige demokratiske proces, hvor vi udvikler en fornuftig politik på det område?

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jeg kan sådan set godt bekræfte den udlægning, som hr. Jørgen Arbo-Bæhr her skitserer. Hvis jeg – og det er måske lidt imod min natur, men nu gør jeg det alligevel – prøver at tage regeringen og Dansk Folkeparti lidt i forsvar, så må man sige, at papiret, som vi i øvrigt selv bestilte i udvalget fra RCT, og som ganske rigtigt er særdeles fremkommeligt og særdeles fornuftigt, måske kom på et lidt uheldigt tidspunkt, hvor man var ved at have aftalen færdig.

Men det er jo ikke noget argument for, at man så ikke bagefter siger: Hov, der var vi lidt for hurtige, det kunne godt være, vi skulle tage at revidere noget af den her aftale.

Det kan godt være, at papiret fra RCT i virkeligheden kom lidt i et vakuum. Sådan er betingelserne også i politik.

Men så synes jeg også, man skylder RCT og os andre at sige bagefter: Jamen hov, nu har vi fået en ny viden, nu giver det anledning til, at vi tager dele af aftalen op til revision.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg har to spørgsmål til hr. John Dyrby. For det første: Er han ikke enig med mig i, at der er forskel på en aftale og et forlig? En aftale er ikke et forlig, der på den måde binder. Den kan man bryde ud af, hvis man finder, at der er omstændigheder, som gør det nødvendigt. Der var en aftale, og vi blev klar over i Dansk Folkeparti, at den ikke svarede til det, vi havde ønsket. Da forsøgte vi at få den ændret, det lykkedes ikke, derfor måtte vi stemme nej. Men det var en aftale. Et forlig er man bundet af. Det var det ene.

Det andet: Bliver hr. John Dyrby ikke lige som jeg så bevæget ved at høre hr. Jørgen Arbo-Bæhr omtale Indfødsretsudvalget med begrebet vi? For jeg må tilstå, at jeg er lidt i tvivl om, hvorvidt hr. Jørgen Arbo-Bæhr er medlem. Jeg har i hvert fald, som det tidligere er kommet frem, ikke set ham.

Er der ikke noget forunderligt i, at man i den grad kalder sig vi, når man faktisk ikke optræder der?

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Til det første omkring aftale og forlig: Det er rigtigt, at der er den forskel. Men i øvrigt vil jeg ikke kommentere Dansk Folkepartis ret til at gå fra en aftale. Sådan må det jo være, når vi kæmper for de synspunkter, vi har. Så det skal jeg ikke kommentere yderligere.

Med hensyn til sammensætningen af Indfødsretsudvalget fremgår den af Folketingets hjemmeside, og den vil jeg egentlig ikke kommentere yderligere.

Formanden:

Så er det hr. Søren Krarup som ordfører.

Søren Krarup (DF):

Jeg tillader mig at begynde med en personlig bemærkning. Når jeg er færdig med at være politiker her på Christiansborg og atter sidder i min private tilværelse, er der én ting, som jeg altid vil mindes med glæde og stolthed. Det er den indfødsrets aftale, som regeringen og Dansk Folkeparti indgik den 8. december 2005. Her levede vi op til den forpligtelse, vi har som folkevalgte lovgivere i Danmark; her gjorde vi en god og nødvendig gerning.

Tillad mig fra denne begyndelse at stille et grundlæggende spørgsmål, nemlig: Hvad sker der i verden omkring os? Hvad er Danmarks si-

tuation i denne epoke i historien? Svaret er, at vi lever i en folkevandringstid, og at Danmark ligesom det øvrige Vesteuropa er målet for den nye folkevandring, der præger nutiden. For dette er jo situationen, en folkevandringsepoke.

I den tidlige middelalder oplevede Europa også en folkevandring. Den slog det datidige Europa i stykker og skabte et nyt. I årene siden anden verdenskrigs afslutning er der indledt en ny folkevandring fra den tredje verden til det rige og stabile Vesten affødt af nød og især af overbefolkning. Forholdet er, at hvis Vesten ikke ser folkevandringssituationen i øjnene og træffer sine forholdsregler til at kontrollere den, vil Europa også denne gang blive oversvømmet og gå under.

Kl. 11.15

I Danmark lukkede vi ukontrollabelt op for folkevandringen med udlændingeloven af 1983, som venstrefløjen, især Det Radikale Venstre, fik gennemført. Denne lov bar katastrofen i sit skød. Bestræbelsen siden det politiske systemskifte i 2001 har bestået i at forhindre katastrofen og få den såkaldte indvandring i Danmark under kontrol, og gudskelov er det i vid udstrækning lykkedes for os.

Dermed ikke sagt, at faren for Danmarks fremtid er afværget, for truslerne er kun alt for tydelige, men ét er sikkert: Indfødsrets aftalen af 8. december 2005 er et glædeligt fremskridt på denne vej til tryghed og frihed for vore efterkommere.

Tillad mig så en bekendelse: Det er dansk politik og dermed en dansk politikers opgave at tage vare på Danmark, punktum. Ikke at frelse verden, ikke at frembringe en højere ideel retfærdighed, men at sikre og betrygge Danmarks og det danske folks eksistens, idet opgaven for en dansk politiker altid er konkret og national, ikke abstrakt og global, udtrykt derved, at det nyvalgte folketingsmedlem skriver under på at ville overholde den danske grundlov.

Lad mig så efter disse indledende bemærkninger sige, hvorfor indfødsrets aftalen er så god og glædelig. Det er den, fordi den umisforståeligt understreger, at indfødsret er en understregning af dansk identitet og dermed et forsvar for det danske folks førstefødselsret til Danmark.

Skal man blive dansk statsborger, skal man kunne tale dansk, man skal kende Danmarks historie, kultur og samfundsforhold, man skal kunne forsørge sig selv, og man skal være loyal imod dansk lov og ret. Dette er forudsætningen for dansk indfødsret. Det kan fastslås i en or-

dentlig indfødsretsaf tale, idet man derved understreger grundlovens bestemmelse i § 44.

I den forbindelse er der nogle misforståelser, der skal ryddes af vejen. For det første de velkendte påstande om, at fremmede har ret til dansk indfødsret, sådan som menneskerettighedsidealister kan finde på at hævde det. Nej, der er ingen, der har ret til at få dansk indfødsret. Indfødsretten er det danske folks gave til dem, der skønnes værdige til at modtage den. Dette er, hvad grundlovens § 44 fortæller os, og hvad vi skal huske at holde højt i ære.

Dernæst de efter denne aftales indgåelse mange protester imod, at psykisk syge, de af posttraumatisk stressyndrom lidende, ikke automatisk skal kunne opnå dispensation fra danskprøven. Nej, fordi man er psykisk syg, har man naturligvis ikke krav på statsborgerskab. Man har behov for hjælp. Men forudsætningen for dansk statsborgerskab er og bliver evnen til at tale dansk, og der er slet og ret tale om begrebsforvirring, når man sammenblander behovet for pleje og hjælp med retten til statsborgerskab.

Endelig anklagen for, at denne indfødsretsaf tale svækker og hindrer integrationen af fremmede i Danmark. Men indfødsret er naturligvis ikke et middel til integration. Igen er der tale om indlysende begrebsforvirring. Indfødsretten er det overordnede, det, man kan opnå, når man er tilstrækkeligt integreret. Men indfødsretten er naturligvis ikke underordnet integrationen. Den er mål, ikke middel. Den kan være målet for de integrerede, men den er ikke, og den må aldrig blive gjort til et integrationsmiddel.

Vi, der indgik integrationsaftalen i december, har naturligvis mødt mange indvendinger og mange protester. Det er efter min mening et tegn på, at vi har gjort en nødvendig gerning, der skulle være gjort tidligere. Jeg vil dog ikke udelukke, at jeg måske ikke har været tilstrækkelig diplomatisk i redegørelsen for aftalens indhold. De angreb, bl.a. jeg har været genstand for, er måske delvis selvforskyldte.

Men alligevel skal det siges uden indskrænkning: Denne aftale er en god og nødvendig gerning, der tjener til at værne om og hævde dansk identitet i en utryk og risikabel fremtid. Og vi håber, at den i lang tid vil stå som et vartegn for, hvad indfødsret er, og hvorledes den skal tildeles.

Formanden:

Der er foreløbig fem, der har bedt om korte bemærkninger: Hr. Morten Østergaard, hr. Jørgen Arbo-Bæhr, hr. Simon Emil Ammitzbøll, hr. Kamal Qureshi og hr. John Dyrby. Først hr. Morten Østergaard.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Først og fremmest kunne jeg godt tænke mig at spørge Dansk Folkepartis ordfører, om han er enig med Venstres ordfører, som sagde, at statsborgerskab, indfødsret, alene handler om, at man har valget og stemmeret til Folketinget. Er der for hr. Søren Krarup ikke også noget andet og mere i det at blive statsborger?

Kl. 11.20

Det andet spørgsmål – og det er sådan et helt praktisk spørgsmål – er: Betyder den her aftale, at Dansk Folkeparti fremover vil stemme for de indfødsretsforslag, der bliver fremsat i Folketingssalen?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg kan begynde med det sidste. Det er ganske klart, at denne aftale, som vi nu indgår, indebærer, at når man siger ja til den, så siger man ja til at stemme for de indfødsretsforslag, der kommer i Folketinget. Det er en del af aftalen.

Med hensyn til hvad dansk statsborgerskab er: Jeg har jo forsøgt at sige det. Det er til syvende og sidst ensbetydende med et forhold til dansk identitet. Men det danske pas og den danske stemmeret til Folketinget er jo også de mest markante udtryk for denne danske identitet. Men selvfølgelig går selve indfødsretten langt dybere end det her rent tekniske.

Jeg er klar over, at hr. Morten Østergaard naturligvis er vidende om dansk historie, er inde i mange detaljer og derfor ved, at vi fik den første indfødsretslov i 1776, og der hedder det, at det er landets børn, der skal æde landets brød. Det begreb, landets børn, siger jo tydeligt, hvad indfødsret er.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg er glad for svaret og deler fuldstændig opfattelsen af indfødsret og statsborgerskab som værende langt mere end den instrumentelle udlægning, som Venstres ordfører kom af sted med.

Jeg ved, at hr. Søren Krarup i løbet af debatten har været meget kritisk over for de læger,

som laver lægeerklæringer om PTSD. Derfor vil jeg bare spørge hr. Søren Krarup, om ikke han vil medgive, at det, der er sket her, er en politisk desavouering af en fagkundskab, en sagskundskab, en videnskabs sager, hvor man altså stiller en internationalt anerkendt diagnose, og hvor vi så her – rent politisk – tilsidesætter et fagligt, sagligt skøn, fordi vi har nogle andre politiske hensyn, en anden politisk dagsorden.

Jeg ønsker ikke nogen stor udredning, bare en tilkendegivelse af, at det faktisk er det, der er sket her. Man siger: Lægerne har ikke ret, de er ikke i stand til at vurdere det; den her diagnose er ikke så meget værd, som andre diagnoser.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Må jeg begynde med at sige, at fru Britta Schall Holberg og jeg aldeles ikke er uenige. Jeg kunne lige så vel som hun have sagt, at dansk indfødsret er pas og stemmeret til Folketinget. Det er først i næste sætning, vi understreger, at der ligger mere i det, og der er vi ganske enige.

Må jeg sige med hensyn til spørgsmålet om læger og posttraumatisk stressyndrom, at naturligvis anfægter vi ikke lægernes, hvad skal vi sige, saglige kvalifikation. Men vi anfægter den brug, de gør af den, når de i mange af deres erklæringer slutter med at skrive til os, at vedkommende hermed skal have dansk indfødsret. Jeg tror, hr. Morten Østergaard vil være enig med mig i, at dermed overtræder lægen sin faglige kompetence og begynder at lege politiker. Og det er desværre den opfattelse, vi har fået.

Jeg har siddet i Indfødsretsudvalget i 4 år og har læst de første 2.000-3.000 ansøgninger, og jeg er blevet træt af, at lægerne bruger deres saglige kompetence til at drive politik. Og det har de desværre gjort.

Jeg vil ikke anfægte deres stillinger som læger. Men når lægerne overtræder deres kompetence, må man desværre påtale det.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg hørte med interesse hr. Søren Krarup understrege, at statsborgerskab også handler om en form for personlig identitet som dansker. I den forbindelse kunne jeg godt tænke mig at høre, om det virkelig er hr. Søren Krarups mening, at der skal være en stor del af de mennesker, der bor i Danmark, som ikke skal have den her personlige identitet som danskere, ikke føle sig som danskere, om det er det, der er basis, for det gi-

ver – i min optik i hvert fald – nogle uhyggelige perspektiver.

Et andet spørgsmål, jeg godt kunne tænke mig at stille hr. Søren Krarup, handler om, at hr. Søren Krarup understreger, at man skal kunne tale dansk for at få et statsborgerskab. Hvorfor er det så muligt for nogle med nogle bestemte psykiske lidelser at få dispensation fra danskkravet, mens det ikke er muligt for nogle andre med nogle andre former for psykiske lidelser, torturofrene, som har PTSD, at få dansk statsborgerskab? Jeg synes ikke, det rent logisk hænger sammen.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er fuldstændig rigtigt, at identitet er et spørgsmål om: Hvem er jeg? Men for at man skal give indfødsret til fremmede, skal de fremmede dokumentere, at de ønsker at blive danske. Det vil sige, at de skal kunne vores sprog; de skal have kendskab til vores historie og kultur; de skal udtrykke viljen til at være danske, for det er og bliver det, der igen forudsætter identiteten.

Kl. 11.25

Der er det jo, jeg undrer mig over hr. Jørgen Arbo-Bæhrs begrebsforvirring. Han taler hele tiden om lighed, men indfødsret har at gøre med ulighed, idet den forudsætter, at der er forskel på dem, der har dansk indfødsret, og dem, der ikke har det. Der er ikke lighed. Den ene part er danske borgere, den anden part er det ikke, og danske borgere skal være lige for loven, men de, der ikke er danske borgere, er selvfølgelig ikke ligestillede med danske borgere. Det er så indlysende.

Nu kan jeg ikke nå at svare på det sidste med sygdom, men det kan komme i anden omgang.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Når jeg synes, det her med identitet er så interessant, er det jo, fordi vi har at gøre med en gruppe mennesker, der ønsker at være danske statsborgere. Ellers søger man jo ikke om det. De ønsker at være danske statsborgere, de ønsker at være en del af det danske samfund. Af flere forskellige grunde vil hr. Søren Krarup have sorteret dem fra.

Man kan jo f.eks. godt have gjort alt, hvad man kunne; man kan have lært dansk, man kan have lært hele den danske historie udenad, men hvis man ikke har haft arbejde i 4 år inden for de

sidste 5 år, hvis man har været arbejdsløs i mere end 1 år inden for 5 år, så kan man ikke få dansk statsborgerskab, så kan man ikke få identiteten som dansker.

Er det virkelig det, der er hr. Søren Krarups mening med en gruppe af de mennesker, der bor i det her land?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg synes, det er en lidt overfladisk forståelse af begrebet identitet bare at udslynge ordet ønske. Et ønske er ikke nok. Vil man være dansk statsborger, så skal man lade ønsket få konsekvenser i form af at lære sig dansk, i form af at have kendskab til dansk kulturhistorie og samfundsforhold, i form af også at finde sig et arbejde. Disse fromme ønsker, som hr. Jørgen Arbo-Bæhr gør sig til talsmand for, er jo bare en floskel.

Når man som jeg som sagt har siddet og læst de første 3.000-4.000 ansøgninger, vil jeg tillade mig at sige, at der er mange af dem, der bruger dispensationsansøgningen for at kunne slippe for danskprøven, som mildest talt har nogle ønsker, som i hvert tilfælde jeg ikke tager alvorligt. Det er en meget nem og smart måde at slippe for det, der er og bliver forudsætningen: at man kan tale dansk. Derfor må vi sige, at indfødsret kun gives til dem, der er værdige til at modtage den, og identiteten hænger sammen med denne vilje til at vise sig værdig.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Ordføreren argumenterer med, hvad intentionen var i 1776, for at sige, hvad der skal være den nøjagtige intention i nutidens Danmark. Det håber jeg da ikke er noget man overfører på andre af Dansk Folkepartis politikområder.

Men jeg synes faktisk, det mest interessante var, at hr. Søren Krarup kom ind på det med lægerne i sit svar til hr. Morten Østergaard, nemlig at lægerne tillod sig i indstillingerne at komme med vurderinger, og det var hr. Søren Krarup meget fortørnet over. Men er vi så ikke tilbage ved sagens kerne, nemlig at flertallet i Folketingets Indfødsretsudvalg er sure på lægerne, men straffer torturofrene? Hvorfor er hr. Søren Krarup ikke gået i dialog med Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofre, der faktisk vil være med til at lave en anden procedure?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Må jeg først sige med hensyn til 1776 og identitet, at identiteten i 1776 for så vidt var fuldstændig samme anliggende, som det er i dag. Trøen på, at det grundlæggende menneskelige ændres med årstallene er overfladiskhed, og jeg tror, jeg skulle eksaminere hr. Simon Emil Ammitzbøll lidt i både dansk historie og dansk identitetshistorie, så han fattede, hvad begrebet handler om.

Men må jeg sige, at når lægerne overtræder deres kompetence som læger, kort sagt når de bedriver politik via en lægeerklæring, så har man ikke nogen respekt for dem, og så kan man ikke tage deres lægeerklæring alvorligt. Der er ikke tale om, at vi derfor bliver sure på dem, der lider af posttraumatisk stresssyndrom. Vi understreger blot det indlysende, at fordi man lider af posttraumatisk stresssyndrom, har man ikke noget krav på indfødsret. Man har et behov for hjælp, og den modtager man.

Derfor synes jeg, fru Britta Schall Holberg havde fuldstændig ret i sin bemærkning sidste søndag, hvor hun sagde: Fordi man er brændt af et strygejern, har man ikke noget krav på indfødsret.

Kl. 11.30

Det er jo så indlysende, selv om fru Elsebeth Gerner Nielsen ikke kan lide det. Fordi det er at lide – og der er mange, der har lidt – er man dog derfor ikke nødvendigvis kvalificeret til at blive dansk statsborger. Det er den begrebsforvirring, hvor man ikke kan sondre imellem behov og krav, som er årsag til hele kritikken.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg havde jo nok forventet, at diskussion om historieopfattelse ville være en invitation til et Søren Krarups anfall af bedrevidenhed, og det skete så også.

Hvad angår det med PTSD, siger ordføreren jo nu igen, at han ikke var tilfreds med lægeerklæringerne. Hvorfor – og det var det, der var mit spørgsmål før – gik Dansk Folkeparti og hr. Søren Krarup så ikke ind i en dialog med udvalget og med Rehabiliterings- og Rådgivningscenteret for Torturofre om, at man kunne lave en anden procedure, hvis det netop var erklæringerne, der var problemet?

Hvis det var erklæringerne, der var problemet, og ikke de stakkels torturofre, hvorfor ønskede man så ikke at finde en anden måde at få

verificeret på, om folk havde de sygdomme, som de mente at have?

(Kort bemærkning)

Søren Krarup (DF):

Jeg synes jo, at det er det, der sker i den nye aftale. Der er det fuldstændig rigtigt, at man ikke automatisk er kvalificeret til statsborgerskab, fordi man har posttraumatisk stresssyndrom, men det indgår altså i den samlede sygdomsvurdering. Og så er der jo altså i § 24, pkt. 4, netop de kontante sygdomme, hjerneskader og andet, som eventuelt suppleret med posttraumatisk stresssyndrom betyder, at man kan få mulighed for dispensation.

Så jeg synes, at vi har svaret ganske klart. Vi har taget stilling til de indvendinger, der er kommet, og vi har samtidig altså også understreget, at vi ikke vil acceptere, at læger optræder politisk via deres lægeerklæringer.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg tror, at vi, der er her i Folketingssalen, med hensyn til indfødsretstildeling er meget enige om, at de, der skal have indfødsret, er personer, som vi mener egner sig til at være danske. Jeg tror egentlig, at diskussionen mere handler om, som hr. Søren Krarup satte det op, den danske identitet. Hvad er det at være dansk?

Og det er lidt det, jeg vil spørge hr. Søren Krarup om, for hvis nu vi skulle beskrive det efter de parametre, hr. Søren Krarup selv står for, vil det jo betyde, at for at være dansk skal man være imod menneskerettigheder, man skal være imod homoseksuelles rettigheder, man skal mene, at man skal være kristen for at være dansk – det er jo noget af det, som hr. Søren Krarup har udtalt i forskellige sammenhænge, nemlig at han mener, at for at være rigtig dansk skal man være medlem af folkekirken.

Så det er et spørgsmål om, hvad det skal sige at være dansk, og om, hvorvidt det skal være det danskerbegreb, som hr. Søren Krarup og Dansk Folkeparti står for, der skal være kendetegnende for det at være dansk, eller om der skal være nogle andre kriterier. Det er vel det, diskussionen egentlig handler om.

(Kort bemærkning.)

Søren Krarup (DF):

Det kommer jo ikke helt bag på mig, at hr. Kamal Qureshi bruger spørgsmålet til at fremkomme med et slags demagogisk valgindlæg. Men

lad mig så gå ud fra, at det er identitet, vi taler om. Så vil jeg nok spørge, om hr. Kamal Qureshi er uenig med mig i, at dansk identitet bl.a. hænger sammen med tusind års kristendom, hænger sammen med den tusindårige danske historie, hænger sammen med det, som simpelt hen ligger i det, vi plejer at kalde dansk.

Det er ikke ensbetydende med, at hvis man har et andet udgangspunkt, kan man ikke blive dansk. Identitet er jo også noget, man efterhånden, kan man sige, vokser sig ind i, og det er jo det, der er tilfældet for dem, der kommer udefra og bliver danske. Jeg har over for mine konfirmander ofte talt om de danske udvandrere til USA, som i hvert fald brugte tre generationer på at blive amerikanere.

Det samme gør sig selvfølgelig gældende for dem, der bliver danskere. Og der er ikke noget krav til dem om, at de skal have en ganske bestemt orientering af den ene eller anden art, men de skal have loyalitet over for og sympati for og vilje til at blive danske. Det er det, sagen drejer sig om.

Kl. 11.35

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Lad mig spørge meget konkret, for der er jo ikke nogen tvivl om, at et lands historie er en del af det fundament, ethvert land jo bygger på: Hvilke andre religioner har præget den danske historie? Og så kan man diskutere, om kristendommen alene er det bærende. Alle de ting behøver jeg ikke at komme ind på.

Det, jeg gerne vil forholde mig til, er nutiden, som jeg ved at hr. Søren Krarup jo ikke nødvendigvis ønsker at forholde sig til, for jeg kan forstå, at hr. Søren Krarup er imod menneskerettigheder. Hr. Søren Krarups parti er imod at give flere rettigheder til homoseksuelle. Hr. Søren Krarups parti mener, at kristendommen skal være et bærende fundament for det politiske lovforslag, der skal vedtages i Folketinget. Det er der et flertal af Dansk Folkepartis folketingsmedlemmer der mener.

Er det det, der skal være gældende for, hvorvidt man er dansk, nemlig at være imod internationale menneskerettigheder, at være imod internationalt samarbejde, at være imod homoseksuelles rettigheder og at gå ind for, at religion og politik skal blandes i den offentlige sfære? Er det det, der er bærende for det at være dansk for Dansk Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg har skrevet flere bøger om en principiel kritik af menneskerettighederne, og jeg må sige, at jeg er lidt træt af at møde den der primitive valgpropaganda i det spørgsmål. Kunne jeg dog ikke bede hr. Kamal Qureshi – jeg ved, han er meget sårbar, når jeg kommer med ønsker heroppefra – om, at han prøvede at læse, hvad jeg faktisk har skrevet om menneskerettighederne.

Jeg opfatter den version af menneskerettighederne, der gør sig gældende i forskellige politiske sammenhænge, som en ny form for totalitarisme, og jeg er i opgør med enhver totalitarisme, den være sig religiøs eller humanitær. Og jeg synes, hvis jeg skal tage indvendingen alvorligt, faktisk, at jeg har krav på, at hr. Kamal Qureshi først lige prøver at sætte sig ind i, hvad det er, min kritik af menneskerettighederne består i.

Og lad mig så lige slutte med at sige, at selvfølgelig er det ikke ensbetydende med, hvad jeg siger her, at jeg f.eks. vil afskære en muslim fra at blive dansk. Jeg har f.eks. stor respekt for hr. Naser Khader, og jeg taler hyppigt med ham og synes, at han er meget fornuftig og hæderlig mand, som tydeligvis ganske har accepteret de betingelser, der gælder her i landet.

Det glæder mig. Det viser, at den nye integrationsaftale som Dansk Folkeparti også er med i, jo netop giver mening, fordi den understreger, at det er den enkeltes vilje, den enkeltes ansvar, det hele handler om.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Det er jo altid en fornøjelse at høre hr. Søren Krarups oratoriske begavelse og ytringer. At vi så ikke altid er enige om meninger og holdninger er en anden side af sagen, men vi deler jo i hvert fald de varme følelser for Danmark, og vi deler også de varme følelser, når danskere gør sig specielt bemærkede.

Det er sådan, at Rehabiliteringscenteret for Torturofre i Danmark jo formentlig er et af de centre i verden, der ved mest om det her område. Kan det så ikke undre eller ærgre hr. Søren Krarup, at man ikke fik det papir og det forslag fra RCT med i den aftale, der blev indgået mellem regeringen og Dansk Folkeparti? Og vil hr. Søren Krarup ikke give mig ret i, at vi jo i Indfødsretsudvalget har givet dansk statsborgerskab til mennesker, der ikke havde mulighed for at lære dansk?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg beklager, jeg havde faktisk svært ved at høre noget af det sidste, men må jeg begynde med at kvittere for den elskværdige tiltale og sige, at jeg gengælder den ganske. Vi har et hyggeligt og reelt samarbejde i Indfødsretsudvalget. Det er jeg glad for.

Så vidt jeg kunne høre, var det, som hr. John Dyrby spurgte om, dette om posttraumatisk stressyndrom. Og det er jo fuldstændig rigtigt, at der har vi, hvis jeg har hørt rigtigt, i Indfødsretsudvalget så sent som i går givet dispensation til nogle, der egentlig ikke var kvalificerede til at få den. Og jeg kan godt sige, at for mit vedkommende spiller den familiemæssige sammenhæng meget ind.

Når vi der har at gøre med en familie med f.eks., som tilfældet var – det kan jeg godt tillade mig at sige – i går, en mor med mand og fem børn, der er danske statsborgere, er jeg meget i tvivl og, som det også skete, tilbøjelig til at give hende dispensation fra danskprøven, selv om hun ikke har den.

Så det er ikke et færdigt system, det er og bliver jo faktisk, som der også er lagt op til i grundlovens § 44, Indfødsretsudvalgets skøn, der afgør tingene.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Det vil jeg da godt kvittere for. Jeg deler det synspunkt om familiemæssige tilhørsforhold, men det kunne jo være så et yderligere argument for, at vi skrev det ind i en fornyet aftale, at vi lige tog en runde til og sagde: Hvordan kan vi forbedre det, der ligger, så vi kan få en større og bredere del af Folketinget til at bakke op om det her?

Kl. 11.40

Jeg vil godt lige tilbage til det papir, der ligger fra RCT, og som er særdeles fremkommeligt, nemlig det forslag til en konkret håndtering af bedømmelserne af folk, der lider af PTSD. Er hr. Søren Krarup ikke lidt ærgerlig over, at vi ikke fik de retningslinjer bygget ind i en aftale, så vi i virkeligheden havde en konkret procedure at gå frem efter? For det er jo det, hr. Søren Krarup i virkeligheden efterlyser.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jamen jeg mener faktisk, at vores aftale er fortræffelig. Og jeg synes også, at den forståelse af,

hvordan posttraumatisk stresssyndrom kan indgå i de kontante sygdomme, der foreligger i § 24, pkt. 4, hjerneskade og andet, betyder, at der er forholdene egentlig tilgodeset. Så jeg må sige: Jeg deler ikke den kritik, der er fremsat.

Og som jeg begyndte med at sige i min tale, er en af de få ting, jeg vil være glad for, når jeg har forladt dette hus, at jeg har været med til sammen med mine fortræffelige medarbejdere i regering og i folketingsflertal at få lavet den indfødsrets aftale, der på ny virkelig hævder dansk indfødsret som noget afgørende.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Når man hører hr. Søren Krarups indledende tale, så bliver det jo en levende illustration af, hvorfor det kan være så svært for Danmark at håndtere globaliseringen. Det var jo på mange måder en røst fra en fortid, som man godt kan drømme om, vil jeg sige til hr. Søren Krarup, men som ikke kommer igen. Det er noget med, at når flyvemaskinerne flyver ud i verden, så kan de også flyve hertil. Og derfor går det simpelt hen ikke at have det grundlæggende syn, som hr. Søren Krarup har, på en lang række ting. Det fører kun Danmark længere ud i uføret.

Det spørgsmål, jeg gerne vil stille hr. Søren Krarup, går på betragtningerne om PTSD. Vi har et svar fra ministeren, hvori hun siger, at der ingen videnskabelig baggrund er for den her afgørelse. Så siger hr. Søren Krarup nej og giver udtryk for, at han er en almægtig politiker; han kan sidde i et udvalg, og han synes, at lægerne kommer med nogle forkerte indstillinger.

Så vil jeg spørge hr. Søren Krarup: Hvor mange andre steder i politik skal det være sådan, at politikere skal have lov til at være fuldstændig ligeglade med, om de indgår politiske aftaler på et sagligt videnskabeligt grundlag? Det her er vel ikke det eneste, det er vel bare starten på en lang proces.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Hr. Steen Gade har jo en tilbøjelighed til at henvise sig til fraser. Begrebet globalisering er for ham tydeligvis en frase. Jeg siger, at det er en frase, fordi menneskets eksistens til alle tider er den samme.

Det er da fuldstændig rigtigt, at i dag kan man flyve, det kunne man ikke for hundrede år siden, men eksistensen mellem fødsel og død, identiteten, som det hedder, er den samme. Det

er kun frasemagere, der altså skal kunne ride på et eller andet færdigt begreb, der dyrker et begreb som globalisering.

Det samme gælder begrebet saglighed. Jeg giver ikke fem flade øre for den opfattelse af saglighed, som hr. Steen Gade fremfører. Vi er i det Ting ikke valgt som eksperter, vi er valgt som det danske folks repræsentanter, vi taler ud fra vores personlige skøn og vurdering, og når vi så bedømmer de erklæringer, der ligger foran os, og kan konstatere, at her har vi en saglighed, der misbruger sin saglighed til at drive politik, så er det vores opgave at gøre opmærksom på det, og det har vi gjort.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg vil gerne ved en anden lejlighed diskutere identitet med hr. Søren Krarup. Jeg er helt enig i, at den handler om noget fra fødsel til død, men jeg er ikke enig i, at den til enhver tid er den samme.

Det er det rene vrøvl og et tegn på, at hr. Søren Krarup ikke har forstået, at når vi flyver ud i verden, så er der også nogen, der flyver hertil. Det er en realitet, som hr. Søren Krarup ikke har forstået, og derfor er hans parti også med til at føre Danmark ud i et uføre.

Mit næste spørgsmål går faktisk på det, jeg ikke fik svar på. Hvilke andre områder har hr. Søren Krarup udvalgt sig, hvor han vil se bort fra videnskabelig rådgivning?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Altså, hr. Gades opfattelse af identitet og talen om, at fordi man flyver ud i verden, så er den menneskelige eksistens blevet en anden, er utrolig overfladisk.

Må jeg fortælle hr. Gade, at også da vore fjernvikingeforfædre sejlede ud i verden, blev de påvirket af det, de mødte. Det har altid været vilkåret for ethvert folk, i særlig grad for et folk som det danske, der er så åbent og, jeg kan sige, internationalt orienteret i kraft af beliggenhed, at al dansk kultur selvfølgelig er blevet til i en vekselvirkning. Det andet er en fuldstændig banalitet, som man ikke behøver at bruge ord på.

Kl. 11.45

Med hensyn til denne her videnskabelige ekspertise, som man skal bøje sig for, vil jeg altså gøre opmærksom på, at det afgørende i dag er at forstå videnskabens grænse. Når videnskaben gør sig selv politisk, og det er desværre det, der

har været tilfældet i en del af de lægeerklæringer, vi har siddet med, så er den ikke videnskab, så er den politik. Jeg synes, at hr. Steen Gade over for denne falske afgudsdyrkelse af videnskabeligheden skulle vise en smule kritisk sans, for ikke at sige dømmekraft, for det er det, han er valgt ind i Folketinget for.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg forstår, at hr. Søren Krarup mener, at globalisering er en frase. Det er da interessant, i og med at regeringen har nedsat et Globaliseringsråd. Det må jo så være et fraseråd, og dette fraseråd diskuteres netop i et vigtigt spørgsmål i dag. Hvad er det, der i fremtiden skal sikre sammenhængskraften i det danske samfund?

I den sammenhæng må jeg sige, at vi i Det Radikale Venstre er dybt bekymrede over den holdning, som ikke mindst Dansk Folkeparti giver udtryk for. For det, Dansk Folkeparti er ude på, er at splitte det danske samfund ad, f.eks. ved at sikre, at der er en masse mennesker, der kommer til at bo i vores midte uden nogen sinde at kunne komme til at nyde en borgers fulde rettigheder. Vi får stadig flere mennesker til at bo i Danmark, der har ret til at være her, men som altså ikke får mulighed for at tage del i vores demokrati. Det vil give anledning til splittelse og til splid.

Hvad er årsagen til, at Dansk Folkeparti er parat til at splitte det danske samfund ad på den måde, som man er i gang med?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Må jeg sige med hensyn til globalisering: Jeg synes jo egentlig, dagens begivenheder skulle fortælle også Det Radikale Venstre, at denne tro på, at man bare trækker sig selv til vejrs ved håret og siger, nu er vi globaliserede, nu er der ikke noget, der længere hedder f.eks., at man er dansk, er den store, store misforståelse.

Jeg synes, at det, der sker ude omkring os, hvor vi også ser, hvordan det danske folk entydigt slutter op om den regering, der er vores repræsentanter, i en situation, hvor vi mødes med had og foragt, fordi vi altså har ladet vores frihedsrettigheder gælde, understreger, at denne tro på, at det overnationale, det globale, er det eneste, der eksisterer, netop er en overtro. Det glæder mig da inderligt, at den danske befolkning reagerer så klart og kontant og siger: Glo-

balisering, der betyder at vi skal ophæve og ud-slette os selv, giver vi ikke fem flade øre for. Det er altså den melding, som den danske befolkning giver politikerne i dag. Gud ske tak og lov.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg fik ikke svar på spørgsmålet: Hvad er årsagen til, at Dansk Folkeparti vil acceptere, at der kommer til at bo en masse mennesker i Danmark, som aldrig kan komme til at nyde en borgers fulde rettigheder, f.eks. fordi de er for syge til at lære dansk?

Hr. Søren Krarup var så venlig at støtte Venstres ordfører i det synspunkt, at bare fordi man er blevet brændt med et strygejern, så skal det ikke være ensbetydende med, at man kan blive dansk statsborger. Men hr. Søren Krarup sagde også, at hvis bare man udviste loyalitet og sympati og vilje over for det danske, så skulle man have mulighed for at blive dansk statsborger.

Så jeg har et meget konkret spørgsmål: Hvorfor skal en borger, der har det problem, at vedkommende er blevet tortureret f.eks. med et strygejern og derfor er for syg til at lære dansk, udelukkes fra at kunne blive dansk statsborger, hvis vedkommende i øvrigt er både loyal og har sympati og vilje til at indgå i det danske samfund?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg beklager, at jeg ikke nåede at svare på spørgsmålet, fordi der ikke var tid til det.

Det er da fuldstændig rigtigt, at sammenhængskraft er noget ganske afgørende. Det er ikke tilfældigt, at det begreb, som Ralf Pittelkow har søsat i den offentlige danske sprogbrug, virkelig er blevet et gennemgående begreb i disse år. For det er jo det, hele sagen drejer sig om: Det er nødvendigt med sammenhængskraft i Danmark.

Der er det klart, at noget helt afgørende for samlingskraften i Danmark er det danske sprog. Derfor må vi sige, vil jeg svare fru Elsebeth Gerner Nielsen, at de, der ikke kan dansk, er ikke kvalificerede til det. Vi kan gøre enkelte undtagelser, og det er dem, vi har indarbejdet i vores indfødsretsaftale. Men sammenhængskraften, netop sammenhængskraften, betyder, at for at kunne få indfødsret skal man have kvalificeret sig til det først og fremmest via kendskab til det danske sprog.

Deri ligger også et krav til dem, der er kommet her. Man siger til dem: I respekterer os, derfor stiller vi krav til jer – i modsætning til den hidtil herskende ideologi, som Det Radikale Venstre har stået for, hvor de altid var ofre og aldrig kunne gøre for det.

Jo, vi siger: *I kan gøre for det, I er ansvarlige.* Derved respekterer vi dem, og derved hæveder vi sammenhængskraften.

(Kort bemærkning).

Høgni Hoydal (TF):

Nu har vi igen hørt hr. Krarups udlægning af danskheden som en forudsætning for at være dansk statsborger og sammenhængskraft osv. Jeg skal ikke ødelægge denne her landsbydyl, men der findes jo uden for den her danske landsby en lang række danske statsborgere eller folk med dansk indfødsret, som jeg har svært ved at se opfylder disse krav, som hr. Krarup stiller.

Her tænker jeg på færing og grønlandere. De er danske statsborgere med dansk indfødsret. Skal de også gennem denne turbine eller vasketunnel, hvor man går ind i den ene ende og kommer ud igen som en ren dansker i den anden, eller hvad er meningen? Gælder det her også for færing og grønlandere – det, som hr. Krarup her prøver at beskrive som forudsætningen for at have dansk indfødsret og dansk statsborgerret?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Færing og grønlandere indtager naturligvis en særstilling i det danske rigsfællesskab, og derfor gælder de krav, som stilles til normalt dansk statsborgerskab, ikke for dem. Det synes jeg da er så indlysende, at jeg ikke behøver at fortælle det.

(Kort bemærkning).

Høgni Hoydal (TF):

Så kan jeg køre spørgsmålet videre på denne måde: Der kommer jo også mange mennesker til Grønland og Færøerne fra den ganske store verden, og jeg tror, vi på Færøerne, sidst vi talte det, havde folk fra 54 forskellige nationer med bopæl på Færøerne. Jeg har ikke tallene for Grønland.

Ifølge loven i dag kan disse mennesker også søge om dansk indfødsret og dansk statsborgerskab, hvis de har været på Færøerne i 7 år. Skal de nu også opfylde de her nye krav til dansk statsborgerskab? Mange af dem vil jo ikke kende

den danske landsbydylle udgave af Danmark, som hr. Søren Krarup efterlyser.

Skal de så igennem en færøsk proces eller en grønlandsk proces, eller hvordan forestiller Dansk Folkeparti sig man skal tildele dansk statsborgerskab til folk, der kun har opholdt sig på Færøerne og i Grønland, og som i dag kan få tildelt dansk statsborgerskab? Har man tænkt det igennem i hele den her efter min mening mærkelige udgave af danskhed?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er da indlysende, at skal de have dansk statsborgerskab, skal de opfylde de betingelser, vi stiller til danske statsborgere. Jeg vil da ikke anfægte deres stilling på Færøerne, og det er Færøernes eget anliggende, men det er da indlysende, at kommer de til Danmark og vil være danske statsborgere, må det naturligvis være de danske regler, der gælder vedrørende indfødsret. Det kan der da ikke være noget mærkeligt i.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg har, vistnok i modsætning til mit partis ordfører, været på Færøerne nogle gange og været dybt, dybt optaget af disse øer og af det folk, der bor på dem. Derfor vil jeg sige: Jeg har lært færingerne at kende som et folk, der har alt det, et folk skal have, og derfor har jeg med stor sympati hørt på det, når de færøske repræsentanter i Folketinget, f.eks. hr. Høgni Hoydal, har plæderet for, at færingerne er et folkeretligt subjekt i FN's forstand.

Kan det ikke undre hr. Søren Krarup, at hr. Høgni Hoydal nu vil fraskrive sig den status for færingerne at være et folk ved at sidestille færingerne med alle mulige, der er disparate individer, og som er kommet til landet alle mulige steder fra? Er det ikke en selvfølge, at der i rigsfællesskabet indgår tre folk, og at disse tre folk, som virkelig er folk hver for sig, alle har dansk statsborgerskab?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Så vidt jeg hørte hr. Høgni Hoydal, da han der talte om, at man skulle have dansk indfødsret, var det jo altså de 54 nationaliteter, der var på Færøerne, som så skulle være danske statsborgere. Der må selvfølgelig gælde det krav, at det er efter de danske regler.

Men selvfølgelig er færøske statsborgere eller færingere som færingere også en del af det danske rigsfællesskab. Jeg kan betro hr. Hoydal, at jeg har studeret sammen med mange færingere – Kjartan Mørkøre, og hvad de nu hed – og de var sandelig da så danske som nogen i deres færøskhed, og der er ikke tale om, at man vil anfægte det.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Næste ordfører er hr. Allan Niebuhr.

Allan Niebuhr (KF):

Indledningsvis vil jeg gerne sige, at jeg synes, det er rigtig, rigtig godt, at vi har den her debat i dag. Jeg synes, det er fornuftigt, at vi får drøftet tingene igennem. Der er jo med al tydelighed her tale om en debat, der går dels på politik, dels på følelser, og det forstår jeg godt. Det er sagen så oplagt til.

Jeg synes, det er vigtigt, at alle får mulighed for på den måde her at tilkendegive synspunkterne for og imod den aftale, som er indgået mellem regeringen og Dansk Folkeparti.

Jeg vil med det samme sige, at jeg synes, det er en fornuftig aftale, jeg synes, det er en god aftale. Der er én ting, der ærgrer mig, og det er, at når vi snakker om den her aftale, så fylder dispensationerne næsten det hele.

Det, at vi snakker om, at folk, der har forskellige lidelser, ikke kan komme i betragtning, er jo og burde være en meget lille del af aftalen om dansk statsborgerskab og dansk indfødsret.

Jeg vil godt sige med det samme: For det første er jeg ikke fuldstændig enig i, at når vi snakker posttraumatisk stresssyndrom, så snakker vi torturofre. Der er rigtig, rigtig mange af dem, der får prædikatet posttraumatisk stresssyndrom, PTSD, der har mange andre grunde til, at de har pådraget sig PTSD, end lige netop det, at de er torturofre.

Det kan være nogle, der har set nogle huse blive sprængt i luften i den by, de boede i; det kan være nogle, der har set familiemedlemmer blive dræbt eller blive fjernet. Jeg siger slet ikke, at det ikke er alvorligt, men jeg vil bare gerne have, at man ligesom får en fordeling af det, der hedder PTSD. Det er altså ikke ensbetydende med, at man er torturoffer.

Lad mig vende mig mod selve aftalen. Det, der har været vigtigt omkring aftalen, er at få slået fast, at vi har et ønske om, at de, der skal

have dansk statsborgerskab, også skal være integrerbare i det danske samfund. De bør kunne et fornuftigt dansk sprog, og de burde være tilknyttet det danske socialliv, altså arbejdsmarkedet – derfor tilknytningskravet.

Der vil jeg gerne holde fast i, som ministeren også var inde på, at når vi snakker tilknytningskrav, så er det jo altså ikke kun for dem, der er i arbejde. Vi har også mulighederne for dem, der er under uddannelse, og dem, der har pensioner af forskellig art, det være sig folkepension, førtidspension osv. Dertil kommer endvidere, at vi også accepterer, at folk godt kan gå hjemme. Hvis den ene ægtefælle har valgt at skulle gå hjemme, er det også fint nok for os, at man bliver understøttet af den anden ægtefælle. Det vil sige, at der er mange gode muligheder for, at vi får tilknytningskravet opfyldt.

Vi har også et ønske, og det var et af dem, som jeg slog meget på tromme for, nemlig at vi ønskede at få strammet op omkring det med en kriminel fortid, således at vi siger, at halvandet års ubetinget fængsel bør medføre, at man for bestandig frakendes retten til at blive dansk statsborger.

Det er, og det vil jeg gerne holde fast i, fordi jeg ikke mener, at der er nogen, der ved et tilfælde kommer til at begå en handling, der giver halvandet års ubetinget fængsel. Det er noget, man gør bevidst, det er ikke noget, man kommer til at gøre. Derfor synes vi også, det er en rigtig god idé at stramme op dér.

Når vi snakker om reglerne for dispensation, for det undgår vi jo ikke, og jeg er jo også sikker på, at der bagefter vil blive stillet en del spørgsmål om det, så vil jeg gerne sige:

Der er for mig at se tale om, at vi måske skal kigge på, om de signaler, vi har sendt, er skrevet for barsk, eller om vi måske inden for aftalepartnernes kreds kan finde ud af det, så det signal, vi ønsker at sende, også er det, der kommer ud til dem, der skal søge, nemlig at posttraumatisk stresssyndrom med de fire bogstaver ikke alene skal sikre, at folk får adgang til dispensation.

Kl. 12.00

Det bør være en helhedsbetragtning: Hvorfor har de pågældende den her lidelse, hvordan skal den her lidelse tolkes, og hvad er der i øvrigt af følgesygdomme? For som jeg har fået det oplyst, er der i langt, langt de fleste tilfælde af lidelsen posttraumatisk stresssyndrom netop tale om, at der er mange andre ting, der følger med netop den her lidelse.

Nu lyser den røde knap, så hvis jeg skal sige mere, bliver det nok i forbindelse med nogle spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Kunne Det Konservative Folkeparti ikke tænke sig, at vi prøvede at undersøge, hvor mange danskere; der er født og opvokset her, og som rent faktisk kunne bestå den danskprøve, man nu skulle bestå?

For nylig blev der lavet en miniundersøgelse; der viste, at omkring en fjerdedel af eleverne på en teknisk skole ikke kunne bestå den. Derfor må Det Konservative Folkeparti vel også synes, at der må være en vis proportionalitet i tingene, for det bør vel ikke være sådan, at en indvandrer skal kunne et langt bedre dansk end den gennemsnitlige dansker for at kunne blive dansk statsborger.

Mit spørgsmål er med andre ord: Vil Det Konservative Folkeparti være med til, at vi laver en landsdækkende undersøgelse for at finde ud af, hvor mange danskere der egentlig ville være i stand til at bestå den prøve, der nu skal til for at kunne blive dansk statsborger? Her tænker jeg ikke mindst på danskkravene.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jeg vil gerne starte med at sige, at jeg også så den udsendelse i fjernsynet. Jeg vil kalde den et journalistisk makværk, fordi man tager tilfældige unge mennesker ind, der skal være med i et forsøg. De ved ikke, hvad det forsøg går ud på; men de skal være med i et forsøg, og så sætter man dem op til den her prøve.

Nu skal man huske på, at de, der skal op til prøven for alvor, skal op til den efter 3 års-intensiv undervisning, der er målrettet det slutresultat, at de skal op til den her prøve. Det vil sige, at pensum hele vejen igennem er målrettet imod, at der er en efterfølgende prøve, der hedder danskprøve 3. Det kan man altså ikke sammenligne med, at man tager nogen ind fra gaden og siger: Prøv lige det her, og hvis ikke du kan det, så ...

I øvrigt vil jeg godt sige, at det kun var halvdelen af prøven, de var oppe til. De var nemlig kun oppe til den skriftlige del af prøven, de var ikke oppe til den mundtlige del. Der er jeg helt sikker på, at de ville have scoret nogle point, som kunne have reddet den tredjedel, der ville dumpe.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg synes, at det er at underkende de danske unge noget. Det var unge mennesker, der har gået i skole i mindst 12 år, der deltog i den her undersøgelse, og som har læst dansk hele deres liv. De er ikke i stand til at bestå prøven, man klarer sig faktisk rigtig godt i det danske samfund. De består sandsynligvis deres eksamen på teknisk skole, de er i gang med at blive tømrere og murere osv.

Det, det her betyder, er, at en tømrer og en murer ikke skulle kunne blive danske statsborgere, hvis det gjaldt for danskere. Det er da ikke rimeligt.

Eller synes Det Konservative Folkeparti, at vi skal have samfundet delt op på den her måde, så mennesker, der mest er til at bruge hænderne i et håndværksfag, ikke skulle kunne blive danske statsborgere, så det kun er eliten, der skal være fuldgyltige borgere? Så er vi tilbage til før både 1915 og 1933, og der tænker jeg på Kanslergadeforliget, hvor vi fik inkluderet en hel masse mennesker, der altså fik lov til at være fuldgyltige borgere.

Er det, der er målet for Det Konservative Folkeparti, at vi får skruet tiden tilbage, så vi igen får et samfund, hvor vi har en stor gruppe mennesker i vores midte, der altså ikke kan få lov til at nyde en borgers fulde rettigheder? Før 1915 f.eks. havde kvinderne ikke dansk statsborgerskab.

Hvem er det, de her regler vil gå ud over? Det er kvinderne, fordi mange kvinder kommer her til som analfabeter. De ville aldrig nogen sinde kunne bestå danskprøve 3. Det her er et anslag mod ligestillingen.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jeg synes, at man skal passe lidt på med at sige, at der er nogle danskere, der klarer sig godt, og at de ikke ville kunne klare den her prøve. De er tømrere, og de er snedkere, og selvfølgelig ville de pågældende kunne klare den her prøve, hvis de fik mulighed for at forberede sig på det.

Vi er mange, mange bilister, der kører rundt i Danmark og er gode bilister. Men er der noget, vi frygter, så er det, hvis vi pludselig uden varsel skulle op til en ny teoriprøve, fordi vi ikke har haft med det at gøre i et stykke tid. På den måde vil jeg sige, at hvis man undervises efter, at man skal op til en eksamen, er det altså noget andet, end at nogen tager en ind fra gaden og siger:

Prøv lige at kigge på det her. Er det her noget, du kan bestå?

Kl. 12.05

Vi har overhovedet ikke noget ønske om at gøre det her umuligt for nogen. Men vi vil gerne holde fast i at sige, at det altså er væsentligt for os, at man kan dansk i en sådan udstrækning, at man også kan deltage i det demokratiske liv, som påberåbes at være så vigtigt. Og selvfølgelig er det det.

Vi ser ofte ansøgninger fra nogle, som er analfabeter, som ikke kan sproget, og som sidder traumatiserede hjemme i en lejlighed. Den eneste måde, de kan holde sig informeret på, er ved at se Al-Jazeera og Al-Arabiya. Er det den måde, man skal informeres på, hvis man skal integreres i det danske samfund? Det mener jeg ikke.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg går ud fra, at den konservative ordfører er enig med mig i, at spørgsmålet om dansk statsborgerskab handler om, at man som person bliver en fuldgyldig del af det danske samfund, og at man f.eks. får dansk stemmeret. Hele humlen i den her aftale om indfødsret, som hr. Allan Niebuhr har rost så meget, er, at der skal være færre, der får dansk statsborgerskab. Der skal være flere, som ikke kan opnå dansk statsborgerskab, f.eks. hvis de er arbejdsløse.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at høre, om ikke Det Konservative Folkeparti har en vis forståelse for, at det, at en stadig større gruppe af mennesker bliver holdt uden for at blive en fuldgyldig del af det danske samfund og få dansk stemmeret, kan være meget skadeligt for integrationen og sammenhængskraften i det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jeg vil gerne sige, så det ikke kan misforstås, at vores deltagelse i den her aftale ikke går ud på at minimere antallet, der kan blive danske statsborgere. Den går ud på, at vi gerne vil give folk nogle muligheder, nogle udfordringer, som vi mener at de her mennesker bør kunne leve op til.

Det, jeg synes er problematisk, er, at så snart den her aftale er offentligt kendt, er det alle eksperterne, der er først fremme for at fortælle, at det her ikke kan lade sig gøre: De kan ikke lære danskprøve 3, men med danskprøve 2 var det rimeligt nok.

De undervisere, der farer ud med den udtalelse med det samme, desavouerer de mennesker. Selvfølgelig skal de have en mulighed for at vise det. Hvis det viser sig, at det er forkert, vil jeg gerne se på det. Men det er da forkert, at de pågældende mennesker først er ude at fortælle, at det her kan de her mennesker, vi skal undervise, ikke lære. Det synes jeg er forkasteligt.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg kan sagtens forstå, at hr. Allan Niebuhr mener, at han har bedre forstand på sprogindlæring end dem, der underviser på sprogskolerne. Jeg kan også forstå, at han mener, at han har bedre forstand på torturofres problemer med at lære dansk end Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofroe.

Men det, jeg måske har meget svært ved at forstå, er, at når man laver en aftale, som strammer op på betingelserne for at få statsborgerskab, så vil hr. Allan Niebuhr ikke anerkende, at det betyder, at færre kan få dansk statsborgerskab. Jo sværere man gør det, desto færre kan få statsborgerskab. Det er da logik for burhøns. Det må selv hr. Allan Niebuhr forstå.

Derfor vil jeg godt have ham til igen at svare på: Er det ikke efter Det Konservative Folkepartis mening et problem, at man vil have, at en større gruppe af de mennesker, der bor i Danmark, ikke skal have en dansk identitet og stemmeret til det danske Folketing?

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jeg vil gerne tage fat i det her med eksperternes udtalelse. Jeg har her to eksempler, klokkeklare fra virkeligheden, der viser, at også eksperter tager fejl.

En bosnisk ansøger blev i maj måned 2005 af Indfødsretsudvalget meddelt afslag på dispensation fra kravet om dansk kundskab, efter at der lå en ansøgning. Den pågældende havde været her siden 1995, og der lå en ansøgning fra en psykolog, der sagde, at den pågældende ansøger havde PTSD og led af depression på grund af traumatiske oplevelser under krigen, hukommelsesvanskeligheder samt nedsat indlærings- og koncentrationsevne. Endvidere ansås det for tvivlsomt, om ansøgeren på sigt ville kunne tilpasse sig et rimelig acceptabelt dansk.

Det var i maj 2005. I december 2005 bestod den pågældende danskprøve 2.

Vi har et tilsvarende eksempel fra april 2005, hvor vi meddelte afslag til en, som psykologerne skrev havde PTSD med søvnbesvær, alvorlige problemer med koncentration og hukommelse og led af blandet angst- og depressionsreaktion. Endvidere skønnedes det, at det ville være en umulig opgave for ansøgeren at tilegne sig yderligere danskfærdigheder.

Den samme person tog i december 2005 danskprøve 2. Det viser med al tydelighed, at vi skal passe på med, hvad man som ekspert melder ud.

Kl. 12.10

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg vil starte med det med danskprøve 3. Jeg synes, det er lidt urimeligt, at ordføreren sammenligner den måde, man lærer køreteori på, og den måde, man lærer et sprog på. Jeg tror, at det er de fleste bekendt, at der er en kraftig forskel på den måde, hvorpå man tilegner sig viden i kundskabsfag og i sprogfag, bare sådan til almindelig orientering.

Hr. Allan Niebuhr bryder sig ikke om det eksperiment, som Danmarks Radio lavede, hvor 5 ud af 15 på teknisk skole ikke kunne bestå danskprøve 3, altså ganske almindelige danske håndværkerlærlinge. Hvad nu, hvis det viser sig, når den her aftale har fungeret 1 eller 2 år, at vi kan se, at det er dem med de gode uddannelser, der består danskprøve 3, mens dem med de kortere uddannelser ikke består? Vil hr. Allan Niebuhr så være villig til at drøfte det en gang til og tage det op til revision?

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Det er jo soleklart, vi er alle sammen fornuftige mennesker, og hvis det viser sig, at vi begår fejl, må vi også være parate til at rette de fejl. Sådan er det.

Men jeg tager det ikke som en fejl, fordi nogle fra et hylekor straks råber op og siger, at det her ikke kan lade sig gøre. Derfor sagde jeg også før: Lad os nu lige prøve at se, om det dog ikke kunne lade sig gøre. Jeg vil gerne her slå fast, at det er fejlagtigt, når der bliver sagt, at danskprøve 3 kan sammenlignes med 9. klasse. Det kan den ikke.

Danskprøve 3 er undervisning i fremmedsprog. Hvis man skal sammenligne noget med 9. klasse, kan man i bedste fald sammenligne det med, at en dansk elev i 9. klasse bliver udsat for

at skulle lære f.eks. tysk eller engelsk. Det er undervisning i et fremmedsprog, og derfor vil det aldrig nogen sinde kunne bruges som starten på en videregående uddannelse. Det er indlæring af et sprog.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg vil gerne kvittere for ordførerens tilsagn om, at det med danskprøve 3 bliver taget op til fornyet politisk drøftelse inden for 1-2 år, det synes jeg er meget flot.

Fornuftige mennesker indrømmer deres fejl og retter dem, siger hr. Allan Niebuhr. Derfor er vi nødt til at vende tilbage til dispensationerne.

Hr. Allan Niebuhr er jo ikke blot ordfører, men også udvalgsformand for Indfødsretsudvalget. Vi havde indledt en dialog med Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofre om at få nogle nye retningslinjer for, hvordan man skulle finde frem til de her folk med posttraumatisk stressyndrom. Vi har ministerens ord for, at det ikke var med i de forhandlinger, som Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti har haft om den her aftale. Er det ikke en fejl, og bør vi så ikke rette op på den?

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Det var ærgerligt, at den her aftale blev indgået på tværs af en tidsramme for, at Rehabiliteringscentret kom med deres oplæg, så jeg vil gerne kvittere med at sige, at de kloge ord, som stod der, selvfølgelig stadig væk skal undergå en drøftelse i udvalget. Så må vi finde ud af, hvordan og hvorledes vi klogest kan bruge dem på en fornuftig måde. Så det vil jeg gerne kvittere for.

Men jeg vil samtidig også gerne have lov til at sige til hr. Simon Emil Ammitzbøll: Jeg har ikke sagt om 1 eller 2 år. Jeg har sagt, at vi løbende vil vurdere, om danskprøve 3 er for stor en mundfuld, og så må vi inden for rammerne af aftalen se på, om vi kan rette på det. Jeg sagde, at vi er fornuftige mennesker, så hvis vi laver en fejl, skal vi selvfølgelig rette den. Jeg har ikke nævnt 1-2 år. Det var hr. Simon Emil Ammitzbøll, der gjorde det.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Først og fremmest synes jeg, at selv om hr. Allan Niebuhr helst var fri for at diskutere dispensationer, synes jeg stadig væk, at vi må tage fat i det

attentat, som den her aftale er på lægestanden i Danmark. 1.625 læger har indsamlet underskrifter, fordi de med deres egne ord føler, at der nu er behov for at sige fra.

Jeg vil gerne spørge hr. Allan Niebuhr som repræsentant for Det Konservative Folkeparti: Kan det virkelig passe, at man herfra har valgt at sætte sit navn under en aftale, som med et pennestrøg desavouerer lægestandens faglige vurdering ved at sige, at her er en diagnose, der ikke længere tæller, en diagnose, der ikke længere berettiger til, at man kan få sin sag taget op til en dispensationsvurdering?

Hvis man var utilfreds med lægeerklæringerne, havde man alle muligheder for at rette henvendelse til Lægeforeningen og bede dem om at ændre på erklæringerne, ændre praksis med dem. Men nu gør man det, at man siger, at denne internationalt anerkendte diagnose, som i den grad lige præcis må ramme ned i den målgruppe, vi her taler om, skal ikke længere tælle.

Er den desavouering af lægestanden noget, man fra De Konservatives side er stolt af?

Kl. 12.15

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jeg vil gerne starte med at sige til hr. Morten Østergaard, at pointen i det, som bliver sagt her, er, at der er noget, som vi skal drøfte med Lægeforeningen, og vi har også i Indfødsretsudvalget gang i at tage kontakt til Lægeforeningen, for der er nemlig noget forkert i, at lægerne tror, at de skal være ambassadører og advokater for ansøgerne. Det har vi altså indtryk af i nogle tilfælde, når lægerne breder sig ud i at begynde at fortælle, hvornår man skal give indfødsret, og hvornår man ikke skal give indfødsret; det er mest det første. Hvis lægerne holdt sig til at være læger og skrev det, som de blev bedt om, så ville det i hvert fald være nemmere at have med at gøre for os alle sammen.

Men det skal jo ikke komme ansøgerne til skade, og derfor sagde jeg også før i starten af mit indlæg, at vi nok lige skal kigge på ordlyden i det der om PTSD, altså adgangen til at blive behandlet som dispensationssag. Det vil jeg godt være med til at se på igen, for det, der har været meningen, var at sende et signal om, at PTSD i sig selv alene ikke i alle tilfælde skulle give anledning til dispensation.

Lad os prøve at se på, om ordlyden skal ændres. Det vil jeg gerne kvittere for. Det skal ikke

gå ud over ansøgerne, hvis lægerne laver noget forkert.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg går ud fra, at hr. Allan Niebuhr kan forstå, at det virker, som om det kommer til at gå ud over ansøgerne, når man med den argumentation, hr. Allan Niebuhr lige har præsenteret, og den argumentation, som hr. Søren Krarup på vegne af Dansk Folkeparti tidligere har præsenteret, har sagt, at fordi lægerne i et eller andet antal tilfælde har afsluttet deres erklæring med at opfordre til, at man tildeler indfødsret til en ansøger, så vil man nu udelukke hele diagnosen, hele gruppen en bloc fra at få adgang til en dispensationsbehandling. Det er jo det, som har været argumentationen, og det er jo det, hr. Allan Niebuhr bruger. Hvordan kan man så mene, at det ikke kommer til at gå ud over ansøgerne, at man er utilfreds med den måde, lægerne skiver erklæring på?

Men jeg synes, det er godt, at hr. Allan Niebuhr vil tage det op til overvejelse, og jeg synes, det er klogt. 1.625 læger har sagt, at det her er man nødt til at tage op til overvejelse, for netop posttraumatisk stresssyndrom er noget, der retter sig specifikt mod den her gruppe. Det er her, man ser en overhyppighed af det, og derfor er det en meget effektiv måde.

Lad mig derfor slutte af med at spørge: Er det sådan, at man med den her aftale fortryder den praksis, der hidtil har været? Er det hr. Allan Niebuhrs opfattelse, at Det Konservative Folkeparti har stemt for for mange indfødsretslove eller hidtil har tildelt indfødsret i for mange tilfælde hidtil? Er det sådan, man skal forstå aftalen?

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Nej, sådan skal man ikke forstå det.

Nu har jeg siddet i udvalget i godt og vel et år, men jeg har da kunnet se tilbage i de bilagsmaterialer, jeg får, at man har afvist dispensationsansøgninger med baggrund i PTSD helt tilbage i hvert fald fra 2002. Så det er ikke derfor. Vi har ønsket at synliggøre, at PTSD ikke skulle forventes at give direkte adgang til dispensation.

Jeg kan så for vistnok fjerde gang sige, at jeg gerne vil være med til at kigge på ordlyden, således at det ikke kommer til at fremstå på en måde, som ikke var tiltænkt.

Den måde, vi ønsker at PTSD skal behandles på, når vi snakker dispensationer, er på nøjagtig samme måde, som PTSD bliver behandlet på, når man søger humanitær opholdstilladelse. Der er nemlig heller ikke en absolut, direkte adgang til at få humanitær opholdstilladelse, hvis der i papirerne står PTSD. Det er en samlet helhedsvurdering også der.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Nu må jeg jo sige, at det selvfølgelig er dejligt at høre, at De Konservative er åbne over for en lang række forskellige ting og videre drøftelser. Men man kunne godt nogle gange have den idé, at det måske er lidt en gratis omgang, fordi det jo i meget høj grad er Venstre og Dansk Folkeparti, som lægger linjen også i denne sag. Nå, men lad det ligge.

Jeg tror faktisk, at vi reelt er enige med De Konservative om, at de, der skal have indfødsret i Danmark, skal kunne dansk. Det er vi jo enige om. Det, der egentlig er diskussionen, er, på hvilket niveau de skal kunne dansk.

Jeg håber da, at danske bilister vil kunne bestå en teoriprøve i hvert fald nogenlunde, hvis de bliver stoppet, så de ved, hvad lovgivningen går ud på.

På samme måde synes jeg jo, at vi burde lægge et niveau for danskprøven for folk, der søger om indfødsret i Danmark, som hovedparten på en hvilken som helst dansk arbejdsplads, som man lader gennemgå sådan en prøve, vil kunne bestå. Det bør vel være kriteriet for, hvilke danskundskaber vi forventer man skal kunne i det danske samfund.

Det er vel urimeligt, det håber jeg da hr. Allan Niebuhr kan være enig med mig i ...

Kl. 12.20

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak, så er det ordføreren.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jeg vil gerne sige, at når vi snakker muligheder for danskundervisning, så er det jo sådan, at ikke alle, der kommer her til landet, starter med at skulle påtvinges at gå til danskprøve 3. Man har mulighed for at gå til danskprøve 1, danskprøve 2, alt efter hvilke kvalifikationer man kommer med i kufferten. Man kan så, når man har fundet den hylde, man hører hjemme på, efterfølgende opkvalificere sit sprog. Nu er det jo

sådan, at man først søger dansk statsborgerskab efter 7, 8, 9 år. Det vil sige, at man også, efter at man har taget f.eks. danskprøve 2, har mulighed for ved at arbejde og omgive sig med venner og bekendte i Danmark at opkvalificere sit sprog, så man på et tidspunkt kan gå op og bestå danskprøve 3. Det er sådan, at alle selvfølgelig skal have en reel mulighed.

Så vil jeg gerne lige sige som slutbemærkning i den her omgang, at jeg ikke prøver på at sige, at vi er et lille parti, og at vi ikke er skyld i det her, hvis det var det, der lå i det. Vi har vores fulde del i den her aftale, der er indgået. Det må i hvert fald ikke misforstås.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg er jo selvfølgelig godt klar over, at man lærer, så længe man lever, var jeg lige ved at sige, og så længe folk er i Danmark, lærer de også sprog, og det gør vi jo alle sammen.

Men det, der er pointen, og det er det, jeg egentlig beder hr. Allan Niebuhr forholde sig til, er, at skal vores sprogkrav og krav til kendskab til det danske samfund, historie, samfundsforhold og lignende, ikke være sådan, at de svarer til den danske befolknings, altså danskernes kendskab? Burde det ikke være sådan, at det, vi kræver af folk, der kommer til Danmark, er noget, som man skulle kunne gå ind på en hvilken som helst arbejdsplads i Danmark i 2006 og forvente, at hovedparten af dem, der er til stede, kan bestå? Det skal vel ikke være sådan, at man skal gå til universiteterne, oven i købet måske til historiefaget på Københavns Universitet, for at finde folk, der kan bestå de her prøver? Det skulle vel være sådan, at man kunne forvente, at hovedparten kunne bestå prøven, hvis man f.eks. gik på en byggeplads og lod personer med danske rødder og dansk baggrund prøve. Det burde vel være kriteriet for, hvad vi forventer af dem, der skal have dansk indfødsret.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Det kan jeg da være helt enig i. Jeg mener i øvrigt heller ikke, at man skal have en universitetsuddannelse for at bestå de prøver, vi foreslår. Hvis man, f.eks. ved den der fjernsynsudsendelse, som jeg nedklassificerede før, lige gav de pågældende en mulighed for at genopfriske, hvad de kunne, så er jeg også helt sikker på, at de også kunne bestå de her prøver.

Vi skal huske, at her er de altså undervist efter de prøver, både kulturforståelsesprøven og danskprøven. Det var det, jeg sammenlignede med teoriprøven før. Altså, lige en genopfriskning, så tror jeg nok, at de fleste vil kunne klare de prøver, der vil blive forlangt her. Det er i hvert fald ikke meningen, at man skal have en videregående uddannelse for at blive dansk statsborger. De to ting skal ikke hænge sammen.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jeg havde jo egentlig forberedt et indlæg om hele forløbet her, og det er ærgerligt, at man ikke har inddraget eksperterne og de høringslignende svar, der er kommet.

Men jeg vil tage et andet udgangspunkt, for jeg syntes, hr. Allan Niebuhr egentlig i sit indlæg åbnede for, at vi tager nogle af de her ting op til revurdering. Det gælder PTSD og den formulering, der er i aftalen, og det gælder såmænd også undervisningen og prøven i dansk.

Kan jeg ikke få bekræftet af hr. Allan Niebuhr, som jo samtidig er formand for Indfødsretsudvalget, at de her emner er noget, der bliver sat på dagsordenen i Indfødsretsudvalget inden for den nærmeste fremtid?

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jeg kan kvittere for, at drøftelse af de ting, der ligger, bl.a. de kloge ting fra rehabiliteringscentret, tager vi op til en drøftelse i udvalget. Men med hensyn til danskprøven sagde jeg, at hvis det viser sig, at det her er forkert, så vil vi selvfølgelig, som de fornuftige mennesker vi er, snakke sammen om det og inden for rammerne finde ud af det, og har vi gjort en fejl, skal vi selvfølgelig også være store nok til at kunne rette den.

Om PTSD er det eneste, jeg har sagt, at vi skal tilpasse vores tekst således, at den genspejler det, der har været vores mening i det signal, vi ønsker at sende, nemlig at ingen skulle tro, at de på den måde var på vej til noget, som i virkeligheden sagde noget andet.

Det, vi ønskede, var den fremgangsmåde, som i øvrigt har været brugt i hele 2005, hvor jeg har været formand, og hvor vi har haft et forbløddeligt samarbejde med Socialdemokratiet om vores behandling af dispensationssager. Så jeg ærgrer mig meget over, at Socialdemokraterne ikke er med i den her aftale. Det havde klædt af-

talen, at den havde været bredere politisk funderet.

Kl. 12.25

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jeg ved nu ikke helt, om jeg skal sige tak for de pæne bemærkninger om, at Socialdemokratiet havde hr. Niebuhr gerne set med i aftalen, eller om jeg nu skal ærgre mig lidt over, at hr. Niebuhr tilsyneladende ikke havde større indflydelse; men lad nu det ligge.

Jeg vil gerne kvittere for det der med undervisningen i dansk og beståelse af danskprøve 3, men er måske lidt usikker på, hvad der skal til, før det viser sig, det er for meget eller ikke er for meget. Men vi vil da trække på de folk, vi har ude i de forskellige sprogcentre, for at vise, at det her i virkeligheden nok er en tand for kompliceret, en tand for store krav at stille, og så går jeg ud fra, at vi i hvert fald inden sommerferien starter med at tage det op i Indfødsretsudvalget.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Når jeg skal svare på, hvem der skal fortælle, og hvornår vi skal se på, om det her er forkert, vil jeg tage udgangspunkt i det, jeg sagde til hr. Simon Emil Ammitzbøll på et tidligere tidspunkt, nemlig at hvis de mennesker ude i sprogcentre om 1 år eller 2 eller 3 kom og fortalte os, at der altså var nogle problemer her, så ville jeg da være meget mere lydhør over for det end over for de mennesker, der fra dag et råber op og fortæller, at vi sandelig ikke kan lære de udlændinge, der kommer til vores skole, at klare det her sprogkrav.

Det synes jeg mere var en tom måde at udtrykke mishag over for aftalen på, end at det var et ekspertudsagn, men hvis de pågældende mennesker efterfølgende finder ud af, at virkeligheden er, at de ikke kan lære det her, så må vi tage det op og kan kigge på det. Selvfølgelig må vi det.

Det er ikke meningen med aftalen, at vi ikke fremover skal give nogen som helst dispensationer eller ikke lade nogen som helst blive dansk statsborger, men vi ønsker at stille nogle krav, som i øvrigt står helt mål med den integrationspakke, som vi også har vedtaget efter en fælles aftale, hvor vi jo tager hånd om de nye, der kommer til Danmark fra dag et. Så jeg synes, at det her er helt fornuftigt.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Hr. Allan Niebuhr kan sikkert ligesom jeg huske, da en deputation havde foretræde for Integrationsudvalget, ikke Indfødsretsudvalget, hvor sagen burde have været behandlet, en deputation, som repræsenterede disse her 1.625 læger. I parentes bemærket må jeg nok sige, at den erklæring, de havde underskrevet, var mere politisk end lægefagligt præget, men lad nu det være. Ordføreren for deputationen blev spurgt, hvad han ville sige til en lægeerklæring, som sluttede med, at den pågældende burde have dispensation. Hertil sagde han klart og ærligt, at det var utroværdigt, og at han aldrig selv ville skrive sådan noget.

Nu kommer så min pointe: Ideelt set kan vi jo godt blive enige om, at lægens utroværdighed, hvor den forekommer, ikke bør komme ansøgeren til skade, men hvordan vil man undgå det, når ansøgningen afhænger af lægeerklæringens troværdighed?

Er hr. Allan Niebuhr ikke enig med mig i, at hvis en ansøger ikke får indfødsret på grund af lægens utroværdighed, ja, så er det faktisk ikke Folketinget, ansøgeren skal skælde ud på?

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jamen jeg vil sige meget kort, at den udtalelse fra lægen, der handler om indfødsret, vil jeg lade udgå af min vurdering i hvert fald i første omgang, og jeg vil gerne holde fast i, at det i hvert fald ikke må komme ansøgeren til skade. Så må vi, som vi nu også gør i Indfødsretsudvalget, tage kontakt til Lægeforeningen og bede om, at lægerne bliver gjort opmærksom på, at de altså udtaler sig som læger og ikke som advokater for dem, der ansøger om dispensation fra sprogkravene.

Der er to sider, men jeg er fuldstændig enig i, at vi godt indimellem kan ønske os en lidt klare og mere lægelig præcision i dispensationsansøgningerne.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg er i og for sig helt enig med hr. Allan Niebuhr, men der bliver jo alligevel et lille problem tilbage, for når der kommer en politiserende bemærkning til slut i en lægeerklæring, så synes jeg alligevel ikke, det er rigtigt gjort bare at se bort fra den. Den bemærkning kaster jo et mistænkeliggørende skær over hele lægeerklærin-

gen, så man siger: Jamen er det nu også solide lægefaglige vurderinger, der ligger til grund for det her, eller er det noget helt andet? Bortset fra det, som måske næsten er værre, nemlig at det hos udvalgsmedlemmerne jo godt kan kaste et mistænkeliggørende skær over samtlige lægeerklæringer, sådan at de hver gang bliver lidt mere kritiske og siger: Kan man nu regne med det?

Kl. 12.30

Det mener jeg da er en mistænksomhed, man skal bekæmpe hos sig selv, men den kan jo være svær at se bort fra. Kort sagt: Er der ikke grund til at appellere til lægerne om at holde lidt disciplin i egne rækker?

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jo, det er der ikke nogen tvivl om. Det er også derfor, vi nu har taget kontakt til Lægeforeningen fra Indfødsretsudvalget for at få en dialog med lægerne om, at de altså også får sendt de rigtige signaler ud omkring deres arbejde og deres arbejdes indflydelse på de ansøgninger, de sender til udvalget på ansøgenes vegne. Så det er klart, at det signal skal tilgå Lægeforeningen.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren.

Allan Niebuhr (KF):

Ja, så skal jeg lige spørge, om jeg kan få tilladelse til lige at læse det forslag til vedtagelse, som jeg har indleveret, op, fordi jeg altså ikke nåede det i min 5 minutter korte taletid.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Formanden kan godt dispensere for ordførerens forglemmelse, så vi får forslaget til vedtagelse.

Allan Niebuhr (KF):

Tak for venligheden.

Jeg vil derfor på vegne af regeringspartierne og Dansk Folkeparti fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget tilslutter sig indholdet af de nye retningslinjer for naturalisation i aftalen af 8. december 2005, der er indgået mellem de to regeringspartier Venstre og Det Konservative Folkeparti samt Dansk Folkeparti, og som fastlægger de fremtidige generelle retningslinjer for integrationsministerens udarbejdelse af lovforslag

om indfødsrets meddelelse (naturalisation). Aftalen er optrykt som bilag til cirkulæreskrivelse nr. 9 af 12. januar 2006.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 44).

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren.

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herfter i forhandlingen.

Vi går videre til næste ordfører, hr. Morten Østergaard.

Morten Østergaard (RV):

Må jeg ikke starte med en kollegial bemærkning. Jeg synes, at det har været paradoksalt bemærkelsesværdigt, sådan helt uden fortilfælde, i hvert fald ifølge min erfaring, at to medlemmer af Tinget her fra talerstolen har givet sig til at bedømme et andet medlems deltageshyppighed i forbindelse med et udvalgs sagsbehandling. Det har jeg ikke oplevet før, og jeg synes, det er en meget besynderlig fremgangsmåde fra to i øvrigt meget erfarne folketingsmedlemmer.

Jeg kan så sige, at vores indfødsretsordfører, hr. Simon Emil Ammitzbøll, er ordfører for forespørgerne. Derfor vil han få ordet senere, og jeg skal derfor nu fremlægge vores synspunkter i den her sag.

De sorteste dage i Folketinget er, når vi vedtager en ny lov om indfødsrets meddelelse. Sådan sagde hr. Jesper Langballe i forbindelse med den seneste behandling af lov om indfødsrets meddelelse i efteråret. Det vidner jo sådan set meget godt om, hvad det er for en tilgang, man har til indfødsret.

Vi har en helt anden tilgang til det. Vi synes, at det er positivt, når man meddeler folk statsborgerskab, indfødsret. Vi synes, det er noget, som er et udtryk for integration. Det er en glædens dag. Det er også derfor, vi har stillet forslag om og er glade for, at der nu bliver en statsborgerskabsdag, hvor folk, der har fået statsborgerskab, kan blive fejret, og det kan blive markeret som en festdag.

Det, der i virkeligheden skiller vandene, og det synes jeg er meget tydeligt i dag, er: Hvem ønsker at fremme integrationen med det slutmål, at man bliver dansk statsborger? Hvem ønsker at se den proces så smidig som muligt? For det er der, vi i virkeligheden for alvor ser, at integrationen har virket, når folk ønsker at blive en del af det danske folk, at få dansk indfødsret, og vi ser, hvem det er, der, der ønsker at forhindre

det, lægge de størst mulige hindringer i vejen, holde flest muligt folk væk som et led i den retorik, som bedst altså er repræsenteret ved hr. Jesper Langballe, hr. Søren Krarup.

Kl. 12.35

Derfor må man også sige, at den aftale, der er lagt frem, som nu bliver grundlag fremover, og som gør, at også de, som hidtil har betragtet lov om indfødsrets meddelelse som sorte lovforslag og de sorteste dage i Folketinget, kan stemme for, er et knæfald for netop den linje, som Dansk Folkeparti har repræsenteret.

Det er også ærgerligt, at noget så vigtigt som indfødsrets meddelelse ikke har kunnet foregå i et bredt samarbejde. Der har været gang i en proces, man har talt med eksperter i Indfødsretsudvalget, og vupti, uden at høre på eksperterne, det har ministeren bekræftet i et samråd, har man altså lavet en aftale.

Man vil ikke høre på tortureksperterne, man vil slet ikke høre på lægerne, hvoraf 1.625 har samlet underskrifter ind i protest mod den her aftale. Det eneste, vi kan få, er en gratis omgang fra Det Konservative Folkepartis ordfører, som siger, at man da nok vil lære af fejl, hvis de muligvis på et tidspunkt skulle opstå, og at alting kan vurderes hen ad vejen osv.

Lad mig så tage fat i bare to elementer. For det første det, vi har talt om i dag, nemlig dispensationsmuligheden for folk med posttraumatisk stressyndrom. Her har man altså valgt med Venstres ordførers egne ord at sige, at dette er en almindelig diagnose. Det her er ikke en sådan valid lægelig diagnose som f.eks. en svær depression, som man stadig væk har fundet plads til. Nej, her er tale om en almindelig diagnose, som man sådan kan feje af bordet og sige ikke er vigtig. Og det er på trods af – på trods af – som vi også har hørt, at netop den deputation, der var fra de læger, der har sagt fra, meget fint redegjorde for, at der er forskningsmæssigt belæg for, at der vil være en overrepræsentation af PTSD i netop den gruppe, som søger om indfødsret, fordi det typisk er noget, som bl.a. flygtninge rammes af.

Derfor er det besynderligt, at man vil mistænkeliggøre en hel stand, at man vil fjerne det grundlag, som lægevidenskaben arbejder på, og sige, at den her internationalt anerkendte diagnose ikke længere er valid. Det er en mistænkeliggørelse af lægestanden, og jeg kan godt forstå, at de protesterer. Jeg synes, det er beklageligt over for lægestanden, og jeg synes især, det er

beklageligt over for de mennesker, det kommet til at gå ud over.

Videnskaben gør sig politisk, siger hr. Søren Krarup. I den her sammenhæng må man sige, at det vist er politikerne, der har gjort sig videnskabelige, idet man her desavouerer lægestanden.

Så er der spørgsmålet om danskprøve 3, og det er klart, at man jo ikke på baggrund af en enkelt tv-udsendelse kan støtte, at så er forholdene sådan helt generelt. Det var dog rimeligt, om man gjorde sig den anstrengelse, inden man hævde kravene til danskprøve 3, at undersøge, hvad det egentlig får af konsekvenser, for ellers er vi tilbage til det, jeg mener er det ideologiske udgangspunkt for den her aftale, nemlig at indfødsrets meddelelse er noget, der skal lægges flest muligt hindringer i vejen for.

Kunne vi ikke i dag – det ville da være rimeligt – få en bekræftelse af, at man nu i forbindelse med den her aftale, som lader sig lettere revidere end almindelige lovforslag, fordi det altså bare er en aftale, gik i gang med systematisk at undersøge, hvad det egentlig er for et krav, man har stillet; om ikke andet så i hvert fald, fordi den eneste undersøgelse, vi hidtil kender til, altså var blandt elever på en ganske almindelig dansk teknisk skole, og der kunne en tredjedel ikke bestå?

Vi har sammen med Socialdemokraterne foreslået en lang række ændringer, som ville danne et langt mere rimeligt billede af, hvordan man kunne meddele indfødsret, og hvilke vilkår der skulle gøre sig gældende. Ikke noget om at man skal straffes for at være arbejdsløs, lavere krav til det danske sprog, nemlig prøve 2, og altså en rimelig behandling af posttraumatisk stresssyndrom.

Vi håber på et tidspunkt at finde flertal for at gennemføre disse meget rimelige ændringer.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Næste ordfører er hr. Kamal Qureshi.

Kamal Qureshi (SF):

Jeg mener, at det er vigtigt med indfødsrettildelelse, at det bliver givet som en aktiv del af integrationsprocessen.

Vi ved, at det betyder meget for folk, og nogle har jo snakket om, hvad forskellen er, for når man har en fast opholdstilladelse i Danmark, så har man jo en lang række rettigheder.

Forskellen er sådan set den samme som mellem dem, der bor til leje, og dem, der bor til fremleje. De, der bor til fremleje, har sådan set også de samme rettigheder i deres bolig. De vil ikke nødvendigvis blive smidt ud. De har en opholdstilladelse, kan man sige, i den lejlighed, men de går ikke i gang med at male, de går ikke i gang med at lave det store arbejde i den lejlighed, de bor til fremleje i. Det gør man, når man har fået kontrakten på sin egen bolig.

Det samme gælder statsborgerskab. De, der får statsborgerskab, oplever, at de er en del af et fællesskab, som de aktivt også vil bidrage til.

Kl. 12.40

For os i SF er det afgørende, at det danske fællesskab bygger på nogle grundprincipper, som handler om demokrati, som handler om menneskerettigheder, som handler om internationalt samarbejde og evnen til at kunne kritisere andre lande, når de overtræder nogle internationale spilleregler, men ikke mindst også at kunne modtage kritik, når andre lande siger noget til os, og når vi gør noget forkert.

Det handler om europæisk samarbejde for os, det handler om ligestilling og respekt for andres tro, det handler om respekt for homoseksuelle, det handler om respekt for andres politiske overbevisning, og det handler om en skarp adskillelse af politik og religion.

Det står sådan set i meget skarp kontrast til de værdier, som Dansk Folkeparti bygger på, som jo sådan næsten er det modsatte af det, som SF ønsker. SF ønsker demokrati, hvor folk, der bor i Danmark, kan deltage i demokratiet.

I modsætning til os ønsker Dansk Folkeparti at fratage 200.000 mennesker i det danske samfund retten til at kunne stemme ved lokalvalgene, fordi, som fru Pia Kjærsgaard begrundede det, de stemmer på et forkert parti. Dansk Folkeparti er, som vi også hørte tidligere fra hr. Søren Krarups side, imod menneskerettigheder. Dansk Folkeparti er ikke tilhænger af internationalt samarbejde, hvis det også betyder, at man skal kunne lytte til andres kritik.

Dansk Folkeparti er ikke tilhænger af europæisk samarbejde, det er vel ikke nogen hemmelighed. Dansk Folkeparti mener, at homoseksuelle er handicappede, som også et af deres medlemmer har udtalt. Og Dansk Folkeparti er meget skarp tilhænger af en kobling imellem politik og religion, for som hr. Søren Krarup sagde i et interview: Tilhørsforhold til den danske folkekirke er meget afgørende for det at være dansk.

Så på den måde kan man sige, at det ikke er underligt, at folk, der kommer til Danmark og ønsker at søge opholdstilladelse og ønsker at få indfødsret, bliver forvirrede, når de får smidt i hovedet, at de skal være danske, eller de skal opfylde de danske kriterier eller de danske værdier, for det, SF og en lang række af de partier, som står bag den vedtagelse, som vi fremlægger, ønsker, er et helt andet Danmark, et andet værdisæt end det, som Dansk Folkeparti er eksponenten for.

Vi er jo heller ikke i tvivl om, at det, der har været ønsket fra Dansk Folkepartis side, hele tiden har været at få antallet af personer, der får tildelt indfødsret, ned. Og der har man så stillet nogle krav, som skulle gøre, at de personer, der søger indfødsret, kommer ned på et passende antal og ikke nødvendigvis er et udtryk for, hvad man skal kunne.

Vi ønsker, at der skal være nogle sprogkrav, der passer til virkeligheden, nogle sprogkrav, der gør, at man skal kunne fungere i det danske samfund, men også nogle sprogkrav, der gør, at hvis man går ud på en normal dansk arbejdsplads, så skal hovedparten af dem, der er der, også kunne bestå og kunne overholde de krav, vi stiller til de nye danskere, der kommer til Danmark.

Derfor er det fælles forslag til vedtagelse, som ligger fra SF, Socialdemokratiet, De Radikale og Enhedslisten, også noget, som vi mener står inde for de kriterier, som vi synes skal være gældende for tildeling af indfødsret fremover, når der engang kommer et andet politisk flertal.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Og vi går videre i ordfører-rækken. Næste ordfører er hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Der har været en tendens til, at en række af ordførerne i denne her debat har gjort spørgsmålet om statsborgerskab til nærmest et spørgsmål om for og imod videnskab eller dansk kulturhistorie tilbage fra 1700-tallet.

Jeg tror, at det er vigtigt, at vi også prøver at se spørgsmålet om et dansk statsborgerskab fra synsvinklen hos de mennesker, som søger om et dansk statsborgerskab. Hvad er det egentlig, der gør, at man søger om at blive dansk statsborger, når man er kommet her til landet som flygtning eller indvandrer, når man har boet her i landet i nogle år? Hvad betyder et statsborgerskab for de

her mennesker, hvor det egentlig er mindre interessant, hvad en hr. Søren Krarup eller en hr. Jesper Langballe mener det betyder?

Kl. 12.45

For en flygtning eller indvandrer, der søger om et statsborgerskab, betyder det anerkendelse, anerkendelse som et fuldgyldigt medlem af det danske samfund; det betyder integration; det betyder, at man føler og gør alt, hvad man kan for at deltage i det danske demokrati; det betyder, at man har stemmeret; det betyder, at man har et dansk pas.

De seneste stramninger af indfødsretslovgivningen gennem den aftale, som blev indgået mellem Dansk Folkeparti og regeringspartierne, er og bliver et klart signal om, at der er forskel på »jer« og »os«.

Kunne man f.eks. forestille sig en dansker miste stemmeretten, hvis han kører spritkørsel, hvis han eller hun er arbejdsløs eller ikke har bestået sin danskeksamen? Nej, efter aftalepartiernes mening er der forskel på »jer« og »os«. Det er det signal, som bliver givet til de mennesker, der ønsker at blive danske statsborgere.

Det er måske ikke så underligt, at nogle flygtninge og indvandrere bliver en anelse mopsede ved mødet med regeringens og Dansk Folkepartis Danmark.

Det bliver ekstra grotesk, hvis vi ser på, hvad det egentlig er, der sker, når man kommer til Danmark. Med de nye regler skal man jo starte med, når man får en opholdstilladelse, at underskrive en erklæring. I den erklæring står der bl.a.:

Jeg vil på alle måder overholde den danske lovgivning og værne om de danske demokratiske principper.

Der står også:

Jeg anerkender, at både mænd og kvinder har ret til at deltage i demokratiske processer.

Hvis man skal tage det bare lidt alvorligt og samtidig ser på, at en del af de mennesker, der har underskrevet den erklæring, bliver afholdt fra at deltage i de demokratiske processer, ikke har nogen ret til at deltage i det danske demokrati, så kan man ikke undres over, at det kan være svært at forstå den danske politik over for flygtninge og indvandrere.

Et af de mest beskidte punkter i denne aftale er jo, at den udelukker torturofre eller – for nu ikke at påkalde mig præsternes vrede – en stor del af torturofrene fra at få dansk statsborgerskab, nemlig dem, der lider af posttraumatisk stressyndrom som følge af torturen. Det er bare

ikke nok til at få dispensation, det er ikke engang nok til at få sin sag behandlet i Indfødsretsudvalget.

Der er blevet fremført et argument om, at for at kunne deltage i danske folketingsvalg skal man være god til dansk og forstå den danske kultur. Det argument holder ikke, for hvis årsagen til, at man har problemer eller ikke kan lære dansk på et højt niveau, er, at man har en hjerne-skade eller lider af bestemte psykiske lidelser, så kan man godt få dispensation. Men hvis man lider af lige præcis den lidelse, som er kendetegnende for torturofre, nemlig PTSD, så kan man ikke få det. Det savner logik!

Endelig vil jeg fremhæve, at den nye bestemmelse om selvforsørgelse i 4 år ud af de sidste 5 virker som et minde om fortidens udelukkelse af pøbelen fra demokratisk indflydelse. Jeg ved godt, der stadig væk findes folk i Dansk Folkeparti og i Venstres Ungdom, som på den måde vil forsvare de riges privilegier, men i almindelighed tror jeg faktisk ikke, at der er nogen politikere her i Folketinget, som mener, at det skal være en betingelse for at have stemmeret for indfødte danskere, at de er selvforsørgende.

Folketinget hylder princippet om stemmeret til alle; det gælder bare ikke for flygtninge og indvandrere. Det kan kun betegnes som en ting: diskrimination.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

To gange har hr. Kamal Qureshi nu påstået, at Dansk Folkeparti er modstander af, at folk får indfødsret, hvis de er homoseksuelle. Jeg må så kraftigt og så tydeligt som muligt tage afstand fra den fuldstændig ubehagelige påstand. Den har intet på sig.

Kl. 12.50

Det er muligt, at Vorherre har gjort homoseksuelle handicappede, ved at det er vanskeligt for dem at få børn, men ellers er der ikke overhovedet tale om, at det er noget handicap. Jeg vil lige sige, at Dansk Folkeparti selvfølgelig ikke på noget punkt ville drømme om at hindre homoseksuelle i at få indfødsret, og jeg ønsker at sige det, fordi det nu to gange er blevet sagt, uden at jeg har haft lejlighed til at dementere det.

Undskyld, men så kan jeg, hvis jeg skal følge reglerne, spørge hr. Jørgen Arbo-Bæhr: Er hr. Jørgen Arbo-Bæhr ikke enig med Dansk Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg vil ikke blande mig i en debat mellem SF's ordfører og Dansk Folkepartis ordfører.

Jeg mener, at det er tilstrækkelig problematisk, når Dansk Folkeparti fremfører nogle af de synspunkter om folks evne til at lære dansk, f.eks. også hvad angår torturofrene. Jeg vil sige, at Dansk Folkeparti med denne aftale jo medvirker til, at nogle – nu snakker jeg ikke specielt om homoseksuelle – bliver afholdt fra at få et statsborgerskab, men den interne debat mellem hr. Kamal Qureshi og hr. Søren Krarup synes jeg de skal klare selv.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg må sige, at jeg synes, at det efterhånden begynder at blive mere og mere underholdende, for en ting er selvfølgelig, at hr. Jesper Langballe stiller spørgsmål til Dansk Folkepartis ordfører, når han er på talerstolen, noget andet er, at hr. Søren Krarup begynder at stille spørgsmål om noget, jeg har sagt, til hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Altså, jeg var jo på for to minutter siden, hvor ingen af Dansk Folkepartis folk var til stede. De kunne sådan set bare have været her, og så kunne det også godt være, at de faktisk havde hørt, at jeg overhovedet ikke talte om, at homoseksuelle skulle afholdes fra at få statsborgerskab, men jeg talte om noget andet.

Så nu tillader jeg mig at gøre en kommentar, for både tidligere og nu har formanden jo tilladt, at diskussionen foregår på en sådan måde, at det er alle mulige andre end den pågældende person, som er ordfører, spørgsmålene og kommentarerne bliver rettet til, så den åbenhed vil jeg også benytte mig af.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg skal forsøge at samle lidt op på debatten – og tak for den.

Først har jeg egentlig lyst til at sige, at man næsten kan få indtryk af, at den ene side af Folketingssalen, oppositionen til regeringen, har det indtryk, at ved at stille krav til at opnå indfødsret er de, der ikke kan opfylde dem, sådan nogle, som regeringen og flertallet i Folketinget ikke anerkender som gyldige borgere i Danmark. Sådan er det jo ikke.

Fordi man ikke er dansk statsborger, men borger i Danmark og lever i Danmark, så har man jo sine sociale rettigheder på præcis samme niveau som danskere, og der skal da i hvert fald

ikke være nogen tvivl om, at selv om de har et andet statsborgerskab end dansk, så anerkender jeg da det til fulde.

Men ønsker man at skifte sit statsborgerskab ud med et andet, synes jeg, at det er rimeligt, at der stilles nogle krav til det skift, ved at vi siger: Nu vil den pågældende gerne ikke blot være en borger i Danmark, men være dansk statsborger, og derfor skal vedkommende opfylde nogle krav om at kunne det danske sprog, vide noget om de danske samfundsforhold, vise, at vedkommende har integreret sig i det danske samfund. Det synes jeg er rimelige krav, men det er jo ikke ensbetydende med, at de, der ikke kan leve op til det, ikke er folk, som skal mødes med respekt og accept.

Der har været to områder af indfødsretsaftalen, som har været genstand for debat, og jeg kan forstå, at der også er mange elementer i aftalen, som der lyder til egentlig at have været bred enighed om, så lad også mig, som alle andre, tage de elementer, der har været genstand for debat.

Kl. 12.55

Først er der spørgsmålet om danskkravet. Jeg tror, det var hr. Simon Emil Ammitzbøll, som bl.a. sagde, at ved at vi stillede det her krav og gjorde det sværere at få dansk indfødsret, udelukkede vi en stor gruppe fra overhovedet at deltage i demokratiet. Og så var der også en henvisning til integrationskontrakten, hvor vi gjorde opmærksom på muligheden for at deltage i demokratiet.

Se, det, man får, når man opnår dansk indfødsret, får det danske statsborgerskab, er stemmeret til Folketinget og til Europa-Parlamentet. Har man boet i Danmark i 3 år, har man stemmeret til kommunalvalget og regionsvalget for fremtiden. Demokratiet i Danmark er jo meget andet og mere end det at stemme til folketingsvalget cirka hvert fjerde år.

Demokratiet i Danmark er at kunne stemme til lokalvalg, hvor vi giver den ret efter 3 års ophold at kunne deltage i den måde, som vi i øvrigt udøver vores demokrati på, som også fru Britta Schall Holberg nævnte, at kunne deltage i skolebestyrelser, institutionsbestyrelser, og hvad vi ellers har. Det er også en del af vores demokrati. Derfor har man altså muligheder for at deltage i det danske demokrati, også selv om man ikke er dansk statsborger. Det vil jeg kun opfordre de udenlandske statsborgere, men borgere i Danmark, til at deltage aktivt i.

Med hensyn til danskprøven er der også flere, der har været inde på Søndagsmagasinet, som blev sendt på DR 1 her i søndags. Jeg synes, at det er en meget underlig måde at stille det op på at sige, som mange har sagt, at nu er det politikere, der har været inde at vurdere, og vi lytter ikke til sagkundskaben. Men vi skal åbenbart lægge en prøve, som en tv-udsendelse har fået sat op, til grund for, hvad der er rimelige kvalifikationskrav.

Jeg har forstået på den udsendelse, at en gruppe unge bliver hevet ind og spurgt, om de vil deltage i et eksperiment. De får ikke at vide, hvad det handler om, før de sidder ved bordet, og så skal de op til en test. Vi ved ikke, hvem det er, der har været censor på testen, og derfor ved vi ikke, om den er censureret efter de retningslinjer, der ligger for det.

Jeg tror ikke, der er mange, der vil gå op til en test, uden at man er forberedt på det, også hvad angår formen. Vi ved ikke, hvad det er, de i det tilfælde er dumpet i. Jeg tror ikke, det er det sproglige; der kan være mange andre elementer i indholdet af det. For dem, der går op til danskprøve 3 og følger undervisningen, er der i ugerne op til prøven en gennemgang og øvelser i at komme op til testen. Det synes jeg er helt rimeligt.

Jeg tror faktisk selv, jeg har det sådan, at der i hvert fald ville være nogle fag på 9. klasses niveau, hvor jeg nødig bare ville blive hevet ind fra gaden og så lige til eksamen, uden at jeg havde læst det op. Sådan tror jeg vi alle sammen har det, og derfor synes jeg, det var et meget useriøst grundlag for at konstatere, at det er en test, som en tredjedel af unge danskere ikke kan gennemføre.

Så var det som sagt heller ikke hele danskesten. Det var kun den skriftlige del og ikke den mundtlige del. Det, man skal bestå, er den samlede test, den skriftlige og den mundtlige sammen, hvor den mundtlige vægter mere end den skriftlige del. Derfor synes jeg ikke, at det er noget, man kan lægge til grund.

Så er der i øvrigt diskussionen om, hvorvidt niveauet er for højt. Når man har bestået danskprøve 3, så giver det adgang til en ungdomsuddannelse. Det giver ikke adgang til en videregående uddannelse. Der er nogle, der siger, at det svarer til, at man skal have en studentereksamen, at bestå danskprøve 3 og komme ind på danskprøve 3, men jeg vil bare sige, at når man har bestået den, er det ikke et niveau, der svarer til en studentereksamen, og som giver adgang til

en videregående uddannelse, som en studenter-eksamen i øvrigt gør.

Jeg får tit eksempler på, når jeg er ude og besøge sprogskolerne, at de meget gerne vil fortælle om de her gode eksempler, og det er jeg helt med på. Det er så nok ikke den brede gruppe, men det kan lade sig gøre, at netop analfabeterne stryger igennem de tre prøveniveauer. Det kan lade sig gøre, og jeg synes da, de stadig skal have den chance.

Kl. 13.00

Helt overordnet brugte hr. Kamal Qureshi billedet af forskellen mellem at være lejer og bo til fremleje: Man gør ikke noget ved lejligheden, når man bor til fremleje og ikke er almindelig lejer. Jeg kan godt se billedet, men jeg synes bare ikke, det holder hele vejen, for man kvalificerer sig ikke nødvendigvis til blive lejer. Her handler det om, at man kan kvalificere sig til at blive dansk statsborger ved at leve op til nogle krav, og derfor synes jeg, det er lidt bagvendt. Men en del af forskellen mellem regeringen og SF er måske, at SF mener, at vi skal starte med at give danske statsborgerskab og så håbe på, at de tilegner sig kundskaber og bliver integreret i det danske samfund bagefter, mens vi siger, at for at opnå dansk statsborgerskab skal man forinden have bevist, at man gerne vil integreres i det danske samfund. Det er måske en af forskellene.

Med hensyn til dispensationerne og det snit, der er lagt, gjorde jeg allerede i min indledende tale bemærkninger om det, men derudover vil jeg gerne sige, at når hr. Morten Østergaard mener, at når man afviser PTSD som den eneste grund, er det udtryk for, at man fejler lægevidenskaben af bordet, ser jeg sådan set ikke sådan på det. Det her er et spørgsmål om, hvad der skal til for at opnå indfødsret, og jeg benægter sådan set ikke, at de mennesker har fået stillet en diagnose, men spørgsmålet er bare, om det er tilstrækkeligt til at få dispensation fra danskkravet.

Formanden for Indfødsretsudvalget, hr. Allan Niebuhr, har givet to eksempler på sager, hvor der endda i den ene var beskrevet meget klart og tydeligt i diagnosen, at det skønnedes at være en umulig opgave for ansøgeren at tilegne sig yderligere danskfærdigheder. Det var begrundelsen for, at vedkommende skulle have dispensation, men et halvt år efter bestod den pågældende danskprøve 2.

Det er ikke et spørgsmål om, at den lægevidenskabelige diagnose bliver fejlet af bordet. Vi må bare konstatere, at diagnosen PTSD ikke

nødvendigvis er tilstrækkelig til at opnå indfødsret, men i øvrigt vil jeg overlade det lægevidenskabelige og det behandlingsmæssige til andre, for det er ikke det, det handler om her.

Første næstformand (Svend Auken):

Der er foreløbig fire, der har bedt om korte bemærkninger til ministeren. Den første er hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg er skuffet over ministeren. Jeg havde forventet en tale, som understregede, hvor god aftalen er, og hvor fremadrettet den er, men den var én lang undskyldning. En fjernsynsudsendelse har øjensynligt ikke været særlig god, og vi fik en lang bortforklaring af, at en række mennesker har været til en prøve. Man kan godt sætte spørgsmålstejn ved, hvor fantastisk prøven og afholdelsen af den var, men det tjener jo kun som illustration af, hvad det egentlig er for et niveau, vi taler om. Det kan vi jo godt diskutere, men det er jo bare en bortforklaring, for nu vil man ikke anerkende fjernsynsudsendelsens forklaring.

Vi har fået en lang bortforklaring af de store problemer, der er blevet dokumenteret af Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofre, når det gælder mulighederne for at lære dansk. Der er en, der rent faktisk har PTSD og alligevel har været i stand til at lære dansk på niveau 2 – det er i øvrigt slut nu, i fremtiden hedder det niveau 3 – men det er en bortforklaring ...

Første næstformand (Svend Auken):

Ja!

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nu tror jeg lige, at hr. Jørgen Arbo-Bæhr må forstå min tale. Gennemgangen af, hvad aftalen går ud på, og forklaringen på, hvorfor jeg synes, det er en god aftale, vi har indgået, kom jeg med for efterhånden en del timer siden, da vi indledte den her forespørgselsdebåt, og nu står jeg så her til sidst for at samle op og stå til rådighed for at svare på spørgsmål. Jeg er ikke startet forfra på den tale, jeg holdt indledningsvis, jeg har kommenteret nogle af de ting, der er kommet frem i debatten, så jeg forstår ikke helt, hvor hr. Jørgen Arbo-Bæhr vil hen.

Kl. 13.05

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Integrationsministerens tale var et svar på de indlæg, som vi, der kritiserer aftalen, er kommet med, og jeg mener, at integrationsministeren kommer med bortforklaringer, bl.a. angående det sidste punkt. Vi mener, at når man gør så meget ud af, at folk, der kommer her til landet, skal være en del af det danske demokrati, er det et problem, at man forhindrer en stor del af dem i at få stemmeret til Folketinget, men ministerens svar er, at de kan jo altid stemme til et kommunalvalg eller til en skolebestyrelsesvalg.

Hvad er det for et signal, man sender til de mennesker, når man siger: I kan jo altid stemme til noget andet, men vi vil ikke have, at I stemmer til Folketinget? Jeg synes simpelt hen, det er for slapt. Vi mener, det vil være en kæmpefordel, hvis så mange som muligt af de mennesker, der bor her i landet, bliver en del af det danske demokrati, men ministeren mener øjensynligt det modsatte.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nej, men jeg vil bare gerne have lov til at stille nogle krav til dem, der ønsker at skifte deres hidtidige statsborgerskab ud med det danske. Jeg vil gerne have lov til at sige: Hvis du gerne vil være dansk statsborger og jeg skal kunne byde dig velkommen, vil jeg tillade mig at stille krav om, at du kan det danske sprog, at du ved noget om det danske samfund, og at du ved at have forsørgt dig selv har vist, at du kan være aktiv og selvforsørgende i det danske samfund. De krav vil jeg tillade mig at stille, for jeg selv og et flertal i Folketinget mener, at de skal stilles som krav for at opnå dansk statsborgerskab.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Set i lyset af Muhammedkrisen, som jo gør, at verdens øjne hviler på Danmark, er ministeren så overhovedet ikke bekymret over, at der lige er udsendt en ritzaumeddelelse, der påviser, at Danmark nu har de strammeste regler overhovedet for at tildele indfødsret?

Jeg lover, at jeg nok skal lade være med at rejse rundt i verden og sige noget, men at man er blevet tortureret med et strygejern og derfor ikke kan lære dansk, er ikke tilstrækkelig grund til, at man kan få dansk statsborgerskab, og er ministeren overhovedet ikke bekymret for det image, Danmark kan risikere at få, fordi ind-

fødsretspolitikken er så stram, som tilfældet er? Burde vi ikke alle sammen gøre os umage med at sikre, at Danmark også udadtil fremstår som et land, der virkelig gør noget godt, ikke mindst for de svageste og for minoriteterne?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg synes altså, at vi her i Danmark behandler de udlændinge, der er i landet, utrolig godt. Vi giver dem en masse muligheder, sådan skal det også være, og de har mange muligheder for at blive integreret i det danske samfund, uanset om de fastholder deres oprindelige statsborgerskab eller ej.

Vi stiller nogle krav til, hvad man skal kunne for at opnå dansk statsborgerskab, men det lyder, som om vi i øvrigt ikke vil have med folk at gøre, hvis de ikke kan opnå dansk statsborgerskab, og det var derfor, jeg indledte med at sige, at hvis det er det billede, der bliver tegnet, er det jo fuldstændig forfalsket. Vi skal behandle folk ordentligt, uanset hvilket statsborgerskab de har, men ønsker de endegyldigt at skifte statsborgerskab og siger, at nu vil de gerne være danske statsborgere, synes jeg, det er helt rimeligt, at vi stiller nogle krav til dem. Det har jeg personligt ingen problemer med, og jeg mener ikke, det kan være grundlag for, at vores anseelse bliver skadet udadtil.

Kl. 13.10

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nej, det håber jeg heller ikke er tilfældet, men til gengæld håber jeg alligevel, at regeringen vil tænke det hele nøje igennem, også fordi vi her taler om nogle af de allersvageste mennesker overhovedet.

Kl. 13.10

Jeg tror aldrig, jeg glemmer den mand, der var i tv forleden aften. Man kunne se arrene, hvor han havde været hængt op i sine arme, og man kunne se brændemærkerne efter strygejernet. Jeg tror heller aldrig, jeg kan glemme, at en politiker siger, at bare fordi man er blevet tortureret med et strygejern og derfor ikke kan lære dansk, skal man ikke have lov til at blive dansk statsborger. Eksperter siger, at det bedste, man overhovedet kan gøre for et torturramt menneske, er at give tryghed og sikkerhed for, at den pågældende er en fuldgældig borger, så derfor kan det at give statsborgerskab have en helbredende virkning.

Vi skal også huske på, at det jo ikke kun drejer sig om de mennesker, der har været tortureret; det handler også om eksempelvis deres børn. Hvis den torturerede ikke kan blive dansk statsborger, bliver vedkommendes børn det heller ikke, så torturofret vil altså komme til at leve i en stor usikkerhed, som også omfatter familien.

Derfor endnu en gang spørgsmålet: Vil ministeren ikke overveje at tage de torturramte med som nogle, der har mulighed for at få dispensation fra reglerne, selv om de kun har fået stillet den ene diagnose?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Vi skal tage spørgsmålet meget alvorligt og vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe torturofre. Det, som en række torturofre er blevet udsat for, er forfærdeligt, så vi skal give dem nogle trygge rammer, og vi skal give dem den hjælp, de har behov for. I Danmark arbejder vi vedvarende på at se, om vi kan gøre det endnu bedre, end vi gør i dag, selv om vi allerede i dag gør en række indsatser for at hjælpe torturofre til at komme videre med deres liv. Og det skal vi gøre alt det, vi kan.

Der er ikke noget, der hedder »bare fordi man er blevet tortureret med et strygejern«. Det var nu heller ikke sådan, jeg hørte fru Britta Schall Holberg i søndags, men jeg er helt enig i, at det er forfærdeligt. Men med hensyn til at bruge indfødsret som en del af helbredelsesindsatsen er vi måske nok uenige. Jeg vil egentlig hellere gå den anden vej og sige: Skulle vi ikke sikre, at torturofrene kom så langt, at de faktisk kunne leve op til kravene og dermed komme videre i livet og ud af traumerne?

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil sådan set bare meget gerne sige til ministeren, at vi faktisk mener, at når man får dansk statsborgerskab, er man en fuldgældig borger i samfundet.

Det er en misforståelse, hvis ministeren tror, at vi bare gerne vil give folk statsborgerskab og har en forventning om, at de efterfølgende bliver fuldgældige borgere. Vi vil gerne give statsborgerskab til folk som en anerkendelse af, at de kan det danske sprog, og at de kan leve op til de kriterier og alt det andet, der er nødvendigt for at være borger i samfundet. Vi er sådan set enige med ministeren, når hun siger, at man skal kun-

ne det danske sprog for at få dansk statsborgerskab, og at man skal være integreret i det danske samfund for at få dansk statsborgerskab, er vi sådan set også enige i.

Men uenigheden dukker op, fordi vi meget gerne ser, at det, vi forventer, man skal kunne for at blive en fuldgældig borger i det danske samfund, skal hovedparten af den danske befolkning også kunne leve op til. Hvis man går ud på en normal arbejdsplads, en byggeplads, eller hvilken virksomhed det nu kan være, og laver en test her, skulle det gerne være sådan, at i hvert fald hovedparten af medarbejderne kan bestå de forskellige lakmusprøver, vi udsætter indvandrere for, inden de kan få statsborgerskab, og det er klart, at i det øjeblik, man gør det til et problem ...

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ministeren.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg tror godt, jeg forstår spørgsmålet, også selv om hr. Kamal Qureshi ikke fik lov til at afslutte det.

Det er vi jo enige om, men jeg tør nu godt komme med den påstand, at langt hovedparten – måske endda en større del end den hovedpart, hr. Kamal Qureshi ønsker – kan klare dansk 3. Men det skal gøres på nogle rimelige vilkår, og man skal bestå hele testen, men jeg har sådan set ingen problemer med det. Det er en sprogtest, det er en forståelsestest, og den tror jeg nu nok at danskere sagtens vil kunne klare.

Kl. 13.15

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg kunne godt have et ønske om – og det kan godt være, at ministeren ikke deler det ønske – at jeg faktisk kunne tilslutte mig en sådan aftale, som regeringen har lavet om indfødsret. Så jeg kunne egentlig godt tænke mig, at vi satte en proces i gang, hvor vi, hvis ministeren ville være med til det, afprøvede den påstand, ministeren kom med her, hvor hun siger, at hun tror på, at hovedparten af danskerne ude på virksomheder og lignende vil kunne bestå den her prøve. Lad os afprøve det, for hvis det viser sig at holde stik, så kan jeg her i Folketingssalen fortælle, at så vil vi fra SF's side godt tilslutte os den aftale.

Så hvis ministeren vil afprøve det, hun siger, i virkelighedens verden, altså se, om de på en ar-

bejdsplads kan leve op til de kriterier, vi opsætter for udlændingene, og hvis bare 70-80 pct. af dem kan det, så kan jeg sige, at så tilslutter jeg mig den aftale, som regeringen har lavet.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det synes jeg er et fint tilsagn at få fra hr. Kamal Qureshi, og det kunne da også være et interessant eksperiment. Om det er realistisk at gennemføre, vil jeg ikke stå heroppe på talerstolen og sige. Jeg tror faktisk, at man sagtens kan lave vurderinger alene ved at se, hvad det egentlig er, de skal op i, i forhold til hvad det er, vi kræver i øvrigt i de mange eksamener og prøver, vi har lige fra folkeskolen og op gennem vores uddannelsessystem, som mange danskere trods alt har været igennem allerede.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Det Radikale Venstre har været glade for mange af ministerens svar. Vi har jo været flere til stede.

Jeg synes, det er lidt utroligt, når vi taler om torturofre, at vi så ikke kan nærme os hinanden lidt, for vi er jo enige om, at der skal stilles krav til folk, der skal have dansk statsborgerskab. Det er vi sådan set enige om. Men folk, som ikke kan lære dansk, fordi de har det utrolig dårligt, fordi de har været 10, 15, 20 år i fangekældrene i diktaturstater, og som ikke har en chance for at lære dansk, i hvert fald ikke på et skriftligt niveau, der er højt nok, nogle af dem kan måske godt mundtligt, vil man ikke give dispensation. Hvorfor er det, man ikke vil have dem med?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Altså, hvis der er en tilstrækkelig diagnose, hvis man har en fysisk eller psykisk sygdom, som er, kan man sige, tilstrækkelig alvorlig, er der mulighed for at få dispensation, også hvis man har PTSD. Der er ikke nogen steder, der står, at torturofre er udelukket, men vi har diskuteret diagnosen PTSD meget, og den i sig selv giver ikke mulighed for at få dispensation. Men har du PTSD i alvorlig grad, følger der jo også ofte – desværre kan man sige – andre diagnoser med, psykiske diagnoser, som så gør, at de bliver forelagt for udvalget.

Hele den her diskussion om dispensationer – og nu skal jeg passe på; det er ikke for at undrage mig noget ansvar – er lidt svær for mig, for det er Indfødsretsudvalget, der sidder med

dem hver evig eneste uge, og hvis der kommer en henvendelse fra flertallet i udvalget og dem, der står bag aftalen, om at kigge på det, jamen så er det altså ikke mig, der afviser det. Så den mulighed står altid åben.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg er en smule træt af at høre om, at der altid gælder særlige forhold for indfødsret i forhold til alt andet. Det gør der selvfølgelig formelt, men virkeligheden er jo den, at aftalen er forhandlet på ministerkontoret sammen med Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti. Jeg er sikker på, at de gode mennesker, der repræsenterer Venstre og De Konservative, kunne have lavet en ganske fornuftig aftale med Socialdemokraterne og Det Radikale Venstre, hvis vi havde fået chancen uden ministerens indblanding. Det er jeg faktisk ikke et øjeblik i tvivl om.

Hvis man har psykisk sygdom i en tilstrækkelig alvorlig grad, så kan man få dispensation, siger ministeren. Men det er jo ikke rigtigt, for det er ministerens politiske vurdering og ikke en lægefaglig vurdering. Der, hvor man virkelig har skudt sig selv i foden, er det ikke, ved at man som negativt kriterium har defineret posttraumatisk stresssyndrom? Det er jo det, der er den største fadæse ved alt det her. Ikke alene har man ikke villet tage det med, nej, man har sådan set villet skrive, at det slet ikke var en mulighed.

Kl. 13.20

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nu er PTSD nævnt; der er jo mange andre diagnoser, som ikke er nævnt, men som heller ikke vil give adgang til at blive forelagt for udvalget med henblik på dispensation.

PTSD er en diagnose, som tit optræder, og som er blevet drøftet meget indgående i Indfødsretsudvalget, ved jeg, i årevis efterhånden, og som i høj grad har været genstand for meget grundige debatter, ikke blot debatter mellem regeringspartierne og Dansk Folkeparti, men også debatter, som jeg har haft i hvert fald med Socialdemokraterne i forløbet op til en aftale.

Der har Indfødsretsudvalget entydigt udtrykt, at man ikke fandt, at PTSD i sig selv – med de erfaringer, man havde fra Indfødsretsudvalget – var grundlag nok for at give dispensation.

Man kan – heldigvis – godt lære det danske sprog og tage de her eksamener, det ved vi, selv om man har PTSD, og det er det, der er afgøren-

de. Det er ikke et spørgsmål om at afvise diagnosen og afvise, at de kan have en diagnose, men det er et spørgsmål om, hvorvidt det skal give dispensation fra danskkravet.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Nu forstår jeg, at ministeren ikke har særlig høje tanker om den her udsendelse på Danmarks Radio. Man kan jo sige, at den test, der blev lavet, vel blot var et forsøg på at indikere, hvad det her er for noget, frem for at være et bevis på noget som helst. Jeg forstår sådan set godt et stykke ad vejen ministerens betæneligheder ved den, men derfor forekommer det jo ekstra underligt, at man laver en aftale om indfødsret uden overhovedet at inddrage de eksperter, der ved noget om det.

Ministeren har sagt, at man sad og diskuterede PTSD, men man har altså ikke diskuteret det med nogle af dem, der ved mest i hele verden om det her. Det har man ikke fundet anledning til. Det synes jeg er besynderligt. Jeg synes, det er meget besynderligt.

Kan jeg ikke få ministerens forklaring på, hvorfor det oplæg til retningslinjer, der kom fra RCT i slutningen af november – og jeg ved, at ministeren vidste, det var på vej – ikke indgik i udformningen af selve aftalen?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg var ikke klar over, at det brev, da vi sad og forhandlede, var tilsendt udvalget. Jeg var ikke vidende om det brev fra RCT.

Med hensyn til uddannelsen og de her niveauer – nu ved jeg ikke, om hr. John Dyrby også sådan bredt snakkede om eksperter, og hvem det er, der blev inddraget – vil jeg sige, at der har udvalget jo også haft muligheder for at komme ud og se de her eksamener, opleve dem, ikke bare via en tv-udsendelse. Det har også været arrangeret, ved jeg. Jeg har selv været ude at se eksamenerne i danskprøve 1, 2 og 3 og studieprøven, som er den, der ligger niveauet over, og er den, der giver adgang til en videregående uddannelse, og jeg har selvfølgelig også haft møder med sprogskolerne.

Det er det, jeg har brugt som grundlag for at finde ud af, hvad jeg synes er et rimeligt niveau, og det ved jeg også at der er flere af Indfødsretsudvalgets medlemmer der har gjort. Så det er ikke, fordi de ikke er blevet inddraget. Men de har ikke nødvendigvis det sidste ord.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Det synes jeg var et noget underligt svar. Jeg synes faktisk ikke, jeg fik særlig meget svar på mit spørgsmål om det papir fra RCT, som jo ganske rigtigt siger, at nogle folk, der har diagnosen PTSD, godt vil kunne opnå en vis sprogfærdighed, men at der altså er nogle af dem, som ikke vil kunne det. Er det så ikke besynderligt, at man i selve aftalen fuldstændig ser bort fra PTSD, når RCT samtidig siger, at PTSD er en selvstændig diagnose og ikke nødvendigvis behøver at være fulgt af alt muligt andet? Det vil jeg godt have en kommentar til.

Så vil jeg også godt have en kommentar til én yderligere ting, nemlig det her med, at ministeren siger, at det er Indfødsretsudvalget, der laver det. Skal jeg forstå det sådan, at hvis vi i Indfødsretsudvalget kan lave en ny aftale – et flertal i Indfødsretsudvalget – så er ministeren med på at godkende den?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er jo faktisk sådan, at den her aftale er en aftale dækket af et flertal af Folketinget, som er en anvisning til Indfødsretskontoret om, hvornår de, uden at de skal rundt om Folketinget, kan sætte personer på indfødsretsloven, og hvornår Indfødsretsudvalget skal have forelagt dispensationsansøgninger. Det er jo sådan, det er.

Så er det rigtig, at jeg som minister har fungeret som ankermand, og jeg støtter fuldt ud aftalen. Jeg synes, det er en rigtig god indfødsrets-aftale, vi har lavet, så den står jeg ved, og den har jeg sådan set også tænkt mig at forsvare. Men hvis de, der sidder konkret med de her sager hver evig eneste uge, som de jo gør, og de, der står bag aftalen, kommer til mig og siger, at deres dialog med deputationer – som jeg ved der har været – har gjort, at de gerne vil have taget det her op, så er jeg jo ikke den, der afviser det.

Kl. 13.25

(Kort bemærkning).

Høgni Hoydal (TF):

Jeg vil følge lidt op på et spørgsmål, som jeg her til morgen også rettede til Dansk Folkepartis ordfører, hr. Søren Krarup.

Jeg vil først spørge ministeren, om ministeren deler hr. Søren Krarups og Dansk Folkepartis udgave af baggrunden og bevæggrunden for disse nye krav om indfødsrets meddelelse. Alt-

så, deler ministeren den her forestilling om, at der eksisterer et dansk enhedsrige med en enhedskultur, hvor alle de borgere, der er inden for det her danskernes hjem, skal opfylde kravene til en idealdansker?

I parentes bemærket minder den her udgave mig lidt om de krav, som mange religioner stiller til deres disciple for at komme i Paradis, men lad det nu fare.

Deler ministeren den opfattelse, og gælder det her også for færing og grønlandere, der jo pr. definition har dansk statsborgerskab, men ingenlunde opfylder disse mærkelige krav om danskhed og billedet af en idealdansker?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nu er det hr. Høgni Hoydals fortolkning af, hvad Dansk Folkeparti mener. Det vil jeg sådan set ikke gå ind og drøfte, men blot sige, at det her jo ikke er et forsøg på at teste folk i deres danskhed, forstået på den måde at det er et spørgsmål om, hvad de mener, og hvad deres synspunkter er. Det tester vi ikke. Vi tester, om de kan det danske sprog.

Det er et redskab, som det altså er meget vigtigt at man kan bruge, hvis man vil gebærde sig i Danmark. Det synes jeg er helt rimeligt at man tester. At vi tester, om man har en viden om samfundet, er ikke ensbetydende med, at vi tester, hvad man så i øvrigt mener om det. Vi tester, om man har en viden om, hvad det danske samfund er historisk, kulturelt, samfundsmæssigt i dag. Det er det, det går ud på.

Så har vi, som også hr. Søren Krarup svarede på, nogle helt særlige forhold i rigsfællesskabet, som jeg synes vi skal fastholde i forhold til færingerne og grønlanderne, og som jeg ikke har nogen planer om at ændre på, men det har hr. Høgni Hoydal måske?

(Kort bemærkning).

Høgni Hoydal (TF):

Nej, det er ikke mit formål her at blande mig i regeringens og, kan man sige, de danske borgeres fastlæggelse af krav, men ministeren kan jo ikke skubbe det til side, at hele spørgsmålet om dansk indfødsret og dansk statsborgerskab også gælder for Færøerne og Grønland. Det er et rent dansk anliggende.

Hidtil har det jo været sådan, at mange af de borgere, der kommer ude fra den store verden – og som jeg har nævnt her til morgen, er der 54 nationaliteter i Færøerne – har søgt om dansk

statsborgerskab. Vil disse nye krav til dansk statsborgerskab og test osv. også skulle gælde for en person, som flytter til Grønland eller Færøerne uden måske nogen sinde at have været i Danmark, bor der i 7 år og så søger om dansk indfødsret? Vil disse personer så også skulle igennem denne test om danskhed, eller hvad vi nu vælger at kalde det, de krav, som man fra dansk side åbenbart vil stille folk, der skal bo i dette land?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg vil gerne igen understrege, at der ikke er nogen test i danskhed, sådan som jeg forstår ordet danskhed. Der er en test og bliver en test af viden om det danske samfund. Der er i dag nogle særlige regler og nogle særlig lempelige regler for udlændinge, der bor på Grønland og Færøerne, og dem har vi ikke ændret på i aftalen. Jeg mener, vi skal drøfte, hvordan vi så forholder os i forbindelse med den nye indfødsretstest, men det er der ikke taget stilling til i forhold til de udlændinge, der bor på Færøerne og i Grønland.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil gerne tilbage til diskussion om, hvorvidt den affejning af diagnosen PTSD som anledning til at forholde sig aktivt til en dispensationsansøgning er rimelig eller ej. Nu er det jo ret klart, hvad der menes her i salen, men jeg synes, det er interessant, at der har været en international forskergruppe med bl.a. Eva Ersbøll fra Institut for Menneskerettigheder som deltager, og her konkluderer Eva Ersbøll, og jeg citerer fra Ritzau: Her konkluderer Eva Ersbøll, og jeg citerer fra Ritzau:

I vores arbejde er vi ikke stødt på et eneste land i EU, der kan finde på at udelukke folk med PTSD fra at søge om dispensation for sprogkravet. Man udelukker en gruppe med psykiske lidelser, hvilket er klart brud på FN-konventionen.

Kl. 13.30

Her er tale om en psykisk lidelse, som man udmærket kan have som det eneste, og som i den grad påvirker ens evne til indlæring. Den udelukker man på forhånd. Er ministeren fuldstændig afvisende over for, at det skulle være et brud på FN-konventionen, hvad en international forskergruppe ellers er enig i at det er?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg er ret overbevist om, at vi ikke bryder nogen internationale konventioner med den her indfødsretsaftale, men jeg vil meget gerne bidrage med et skriftligt svar og argumentation til den her påstand. Det kan jeg ikke gøre heroppe fra talerstolen, fordi jeg ikke har hørt den del før og den inddragelse af vinklen på konventionerne før nu.

Vi bryder ikke nogen internationale konventioner med den her indfødsretsaftale. Det tør jeg roligt sige. Jeg vil meget gerne give et skriftligt uddybende svar, hvis der er flere, der er inde at blande sig i den danske indfødsretsaftale.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg kan sige, at det åbenbart er et spørgsmål om, hvor højt man råber, for det er jo altså både Institut for Menneskerettigheder og Dansk Flygtningehjælp og Rehabiliterings- og Forskningscenteret for Torturofre, som beskylder regeringen for, at det er konventionsbrud.

Men så lad mig spørge på en anden måde: Er ministeren fuldstændig immun – og det fornemmer jeg er sådan en kvalifikation for at være integrationsminister – over for den kritik, som er kommet fra de her 1.625 læger, der alle sammen har skrevet under på en erklæring om, at den her affejning af PTSD med udgangspunkt i og med den argumentation, som vi har hørt gentagne gange her, at lægeerklæringernes ordlyd eller kvalitet er faldet nogen for brystet, at det er en mistænkeliggørelse af lægestanden, og at det rent faktisk er videnskabeligt veldokumenteret, at lige præcis en gruppe som torturofre ofte vil være ramt af PTSD og udmærket kan lide af det som det eneste, hvilket vil forhindre, at de kan lære dansk på det niveau? Det er ikke dem alle sammen, men nogle af dem, hvorfor det virker mærkeligt at afvise dem på forhånd. Er ministeren fuldstændig immun over for den kritik fra lægestanden?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det har jeg lyttet til. Men det her er jo ikke et spørgsmål om at affeje og ikke at anerkende en diagnose. Spørgsmålet er, om det er tilstrækkeligt til at få dispensation fra danskkravet.

Jeg har lyst til at sende den tilbage og sige: Når vi så modsat kan se eksempler på en lægeerklæring, hvor formuleringen er, at vedkom-

mende lider af PTSD, og at det vil være en umulig opgave for ansøgeren at tilegne sig yderligere danskfærdigheder, som begrundelse for, at vedkommende skal have dispensation, og så et halvt år efter, fordi vedkommende har fået afslag, går ansøgeren alligevel op og består danskprøve 2, så er det heldigvis ikke så umuligt alligevel at opfylde danskkravet.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ministeren. Og så er der blevet bedt om ordet i anden runde, og det er først ordføreren for forespørgerne, hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg synes lige, det ville være rart at samle lidt op på noget af den diskussion, der har været, og derfor måske tage en anden runde.

Jeg vil godt overordnet sige, at Det Radikale Venstre mener, at der skal stilles krav til folk, som gerne vil have dansk indfødsret, altså dansk statsborgerskab. Vi mener, at folk som udgangspunkt skal kunne dansk for at få dansk indfødsret.

Men det er noget lidt andet, vi har diskuteret i dag.

Jeg nævnte fire ting, vi gerne ville have til diskussion. Vi måtte så nøjes med de tre, men det overlever vi også: de skærpede krav til danskunderskaber, den såkaldte indfødsretstest og dispensationsreglerne.

Jeg kan se, at Dansk Folkepartis medlemmer sidder og hygger sig på bænkerne, og det forstår jeg sådan set godt. For det er Dansk Folkepartis dag i dag. Det er faktisk Dansk Folkepartis aftale. Det er Dansk Folkepartis aftale – og de nikker endda, kan jeg fortælle seerne – der er blevet gennemført med V's og K's stemmer. Det synes jeg er godt gået, så tillykke med det.

Hvad er det for nogle krav, der bliver stillet? Man stiller krav om, at folk skal kunne dansk på et niveau, så det vil blive sværere og sværere for folk, der ikke har dansk statsborgerskab i forvejen, at få dansk statsborgerskab i fremtiden.

KL 13.35

Niveaue er så højt, at man i en tv-udsendelse har kunnet se, at det er svært for unge, der prøver at blive håndværkere – danske unge – overhovedet at bestå den, og dermed ville de ikke være egnede.

Så er der indfødsretsprøven eller danskhedstesten, som jeg bedre kan lide at kalde den, hvor man vil have, at ansøgerne skal kunne bestemte

historiske årstal eller lignende og dermed illustrere en bestemt historisk betinget opfattelse af, hvad danskheden er. Det kunne være interessant at se, hvad det er for spørgsmål, de skal kunne, hvis vi en dag får et andet flertal her i Folketinget. Men i det hele taget glæder jeg mig til at se den test, for så vidt, jeg kan forstå, trækker det lidt ud. Der er måske nogle uoverensstemmelser dér. Det ved jeg ikke.

Så til det med dispensationerne, som måske næsten er det værste. Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofre var inviteret til dialog af udvalgets formand, hr. Allán Niebuhr, for at finde ud af, om vi kunne lave nogle andre regler, fordi der var et flertal i udvalget, der mente, at det var problematisk med de lægeerklæringer, der havde været.

Derfor havde vi en fornuftig dialog med RCT eller rettere: Det havde vi meget kortvarigt. De kom jo med deres flotte papir om, hvordan man kunne ændre reglerne, før der blev lavet en aftale mellem Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti.

Vidste ministeren, at den aftale eksisterede? Det har ministeren lige afvist her fra Folketingets talerstol at hun vidste. Jeg kan fortælle, at vi er flere af oppositionens folketingsmedlemmer, der mener, at ministeren svarede anderledes, da vi havde det åbne samråd. Jeg siger ikke, at det forholder sig sådan, jeg siger, vi er flere, der mener det, og det er vi nu gået i gang med at kontrollere.

Men lige meget om ministeren så vidste det eller ej, så må ministeren jo have en holdning til, at fru Britta Schall Holberg og hr. Allan Niebuhr, som i hvert fald vidste det, ikke drog de oplysninger frem for ministeren. Det kunne man jo så også godt vælge at se som lettere problematisk: at borgerlige ordførere har holdt denne dialog med RCT tilbage i de forhandlinger, man har haft om en ny aftale.

Til sidst vil jeg sige, at jeg synes, vi har set især en konservativ ordfører, der har stået på talerstolen og snoet sig, for det har været svært. Det er jo en ren symbolpolitisk aftale, der gennemfører Dansk Folkepartis stramninger: Det ændrer ikke på antallet af udlændinge i Danmark; det ændrer ikke på antallet af kroner, der vil blive brugt på de mennesker i Danmark. Det eneste, det handler, er, om de må få de sidste borgerlige rettigheder eller ej. Det mener Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti ikke at de skal have nær så let ved, som de tidligere har haft.

Ministeren har i et interview i dagbladet Information skrevet eller sagt, at hun tidligere ikke helt forstod det med sammenhængskraftens betydning, men at nu var det med sammenhængskraften i samfundet utrolig vigtigt for ministeren. Det anerkender jeg: den udvikling, der har været.

Men hvis man mener, at samlingskraften i det danske samfund betyder noget andet en bare ord, så må det altså også betyde noget for en, om vi får en større og større gruppe i det danske samfund, som skal leve her uden at have de fulde demokratiske rettigheder. Så går det altså ikke at sige, de bare kan stemme til andre valg. Det kunne man jo så også have sagt til kvinderne før 1915, hvis det argument skulle have nogen som helst gyldighed, og det har det selvfølgelig heller ikke.

Så jeg synes, at det alt i alt er en meget ærgerlig aftale, og jeg synes, det er ærgerligt, at man har lavet en aftale, som er hæmmende for sammenhængskraften i det danske samfund. Det synes jeg er ærgerligt at især Venstre og Det Konservative Folkeparti har kunnet få sig selv til at gå med til.

Første næstformand (Svend Auken):

Så går vi videre. Og den foreløbig sidste taler, der er indtegnet, er hr. Jørgen Arbo-Bæhr som ordfører.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg synes, at ministeren i sin tale kom med så mange interessante betragtninger, som man ikke bør lade stå alene. Ministeren gjorde f.eks. opmærksom på, at det brev, som vi i Indfødsretsudvalget havde fået fra RCT, havde ministeren ved aftalens indgåelse ikke set. Jeg skal ikke blande mig i, om det er rigtigt, eller om det er forkert, men jeg synes, det er tankevækkende.

Kl. 13.40

Jeg synes, det er tankevækkende, at når tre partiers ordførere møder op til et møde om en ny aftale – ikke en lovændring, fordi det er der så ikke tale om, men en ny aftale på det her område – at ikke én af dem, hvis det er rigtigt, hvad ministeren siger, nævner den diskussion, der har været i Indfødsretsudvalget, om lige præcis det emne, der hedder dispensation for folk, der har PTSD.

Hvis det virkelig er rigtigt, så synes jeg, der sidder tre ordførere tilbage med en skidt, skidt, skidt smag i munden. Hvis det ikke er rigtigt, har ministeren sagt noget forkert her fra taler-

stolen. Men det tror jeg egentlig ikke. Det kan vi jo så få af- eller bekræftet.

I alle tilfælde, har man indgået en aftale mellem tre partier på et grundlag, som ministeren tilsyneladende ikke har kendt. Ministeren havde ikke noget kendskab til det brev. Det synes jeg helt ærligt er ringe.

Så har der været hele den her diskussion om PTSD-ofre, torturofre. Der har været nogle ordførere heroppe, som har sagt: Vi har to eller tre eksempler på, at folk, som i deres lægeerklæring har skrevet, at de ikke var i stand til at lære dansk på et tilstrækkelig højt niveau, alligevel har gjort det.

Det betyder så som konsekvens af, at man kan finde de her to, tre eksempler, som jo i alle tilfælde kvalificerede sig, ikke til dispensation, men til efter de normale regler at få statsborgerskab, at alle, der har en lægeerklæring på, at de har PTSD, fra nu af bliver holdt ude fra at få deres sag behandlet i Indfødsretsudvalget.

Hvad er begrundelsen? Begrundelsen kan jo ikke bygge på, om de skal have dispensation eller ej. Det flertal, der er i Indfødsretsudvalget, kan bare, hver gang der står PTSD i en lægeerklæring som begrundelse for dispensation fra danskravet, sige nej – det har de også gjort indtil videre. Men de vil ikke se dem: De vil ikke se de menneskers papirer ligge foran dem på deres bord, sådan at de tvinges til at tage stilling. Det er tåsedrenge!

Så siger ministeren: Ja, men PTSD er jo ikke den eneste begrundelse for, at deres sager så ikke kommer til behandling. Jeg kunne godt tænke mig at spørge ministeren: Betyder det, at de, der lider af andre psykiske sygdomme, som ikke er på positivlisten – det kunne være autisme, der kan være grund til, at man ikke kan lære dansk – ikke vil blive forelagt Indfødsretsudvalget? Det vil sige, at så vil den her negativliste altså være langt mere omfattende end den, der er i papirerne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Første næstformand (Svend Auken):

Som tidligere meddelt vil afstemningen om de fremsatte forslag til vedtagelse blive foretaget i mødet tirsdag den 28. februar 2006.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 128: Forslag til lov om ændring af udlændingeloven. (Betinget udvisning, skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud m.v.).

Af integrationsministeren (Rikke Hvilshøj).
(Fremsat 25/1 2006).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Eyvind Vesselbo (V):

Dette lovforslag lægger op til, at det nu skal være muligt at idømme udlændinge, som overtræder loven, en betinget udvisning. En betinget udvisning er en klar advarsel til den kriminelle og dennes venner og familie om, hvad konsekvensen af næste skridt på den kriminelle løbane vil være. Den skal derfor ses som et forsøg på at få stoppet en kriminel løbane, der er under udvikling.

Den betingede udvisning er en skærpelse af lovgivningen, idet den anvendes der, hvor en udlænding i forbindelse med en dom for et strafbart forhold må antages at være tæt på at blive udvist, og hvor det derfor er en nærliggende vurdering, at den dømte vil blive udvist ved ny kriminalitet. Den betingede udvisning er derfor en skærpelse af udvisningsreglerne, fordi den udlænding, som har fået en betinget udvisning, vil have stor risiko for udvisning, hvis personen i en prøvetid begår ny kriminalitet.

Et eksempel fra lovforslagets bemærkninger kan måske illustrere problematikken på en god måde:

En udlænding er kommet til landet som 14-årig sammen med sin familie. Udlændingen er ikke gift og har ingen børn, udlændingens arbejdsmarkedstilknytning har været beskedent, og udlændingen behersker sproget i sit oprindelsesland, som han efter sin indrejse til Danmark har besøgt flere gange.

Kl. 13.45

Som 33-årig idømmes udlændingen, der tidligere er straffet flere gange for bl.a. røveri og narkokriminalitet af mindre alvorlig karakter, 4 måneders fængsel for narkokriminalitet, men udvises ikke på grund af vurderingen af de personlige forhold. Udlændingen idømmes i stedet en betinget udvisning. I prøvetiden for den betingede udvisning idømmes udlændingen så 5 må-